

Wekker Anita Kívánság

Nagy lendülettel rántotta magára a takarót. Egészen a feje búbjáig húzta, hogy teljesen befedje az ágynemű. A takaró alatt csak maga volt, senki más, és pont erre vágyott. Hogy ne lássa senki, ne bántsa senki, ne halljon semmit. Semmit abból a zajból, ami a szobán kívül, a földszintről szűrődött be hozzá. Semmi különös, csak a szülei veszekedése. Egyre többször hallotta, egyre hangosabbak és hangosabbak voltak. Napról napra, hétről hétre. Csendet akart, azt, hogy ne kiabáljanak, de hiába kérte őket számtalanszor, már nem is tudta hányadszor, de csak elzavarták. Ne szóljon bele a felnőttek dolgába, ő még csak egy gyerek, nem érti a világ dolgait... Talán nem érti, de érzi. Kibújt a paplan alól, mikor már nem bírta levegővel. A pihe puha ágy sem tudta feledtetni vele a szülei rossz kapcsolatát. Egyedül volt, testvér nélkül. Ha legalább lett volna még egy gyerek, aki ugyanazt éli át, aki ugyanazt látja, hallja és tapasztalja, amit ő, akkor talán sokkal könnyebb lett volna a kislány helyzete. Legalábbis így gondolta. Jól jött volna a segítség. Osztozni a rosszban, könnyebb lett volna elviselni. De nem volt testvére. Csak a babája, a fekete copfos, ezüst ruhás vatelinnel bélelt játékbaba, aki mindig az ágya sarkában pihent. Sokszor beszélt hozzá. Akár jelentéktelen dolgokról, akár a számára fontosokról volt szó, a baba türelmesen meghallgatta. Nem úgy, mint a szülei. Ők nem figyeltek rá annyira, mint azt a kislány szeretne volna. Magához húzta a babát, miközben kicsorduló könnyeit a paplanba törölte. Először nem szólt semmit, csak átölelte, és a plafonra meredt. Eszébe jutottak az osztálytársai, akik már biztosan mélyen alszanak, vagy éppen lefekvéshez készülődnek. Anyukájuk mesét olvas nekik az ágyukon ülve, apukájuk betakargatja őket, hogy meg ne fázzanak. Milyen jó lehet nekik! Bárcsak neki is olvasnának mesét, jóéjt pusztít nyomnának a homlokára, ő pedig kérlelné őket, hogy ne kapcsolják le a lámpát, mert a fél a sötétben. Pedig ő nem is

félt a sötétben. Ő attól félt, hogy ezen túl minden este ilyen lesz, de attól nagyon.

Maga felé fordította a babát. A fekete haját mindig ő ápolta. Naponta kibontotta, jól kifésülte, majd újra becopfozta. Mintha csak a barátnője lett volna, úgy játszott vele. Ahogy nézte a babát, arra gondolt, bárcsak élne. Milyen jó lenne, ha még egy gyerek lenne a házban! Az sem baj, ha nem a testvére.

- Nem akarok itt lenni, Fekete Baba! El akarok menni messzire, oda, ahol nincsen kiabálás és veszekedés. Oda, ahol szeretnek és játszanak velem. Bárcsak vége lenne ennek az egésznek!

Szavaira különös dolog történt, olyan, ami eddig még soha. A Fekete Baba keze megmozdult. A kislány felszisszent, azt hitte, rosszul lát; érezte szíve heves dobogását. Majd a baba lába is megmozdult. Ekkor már tudta, hogy nem káprázik a szeme. A baba felemelte a fejét, kinyitotta a szemét, és a kislányra nézett.

- Te élsz? - kérdezte tágra nyílt szemekkel a kislány. - Vagy csak álmodom?

- Nem álmodsz - válaszolt a baba, és felült az ágyon. A kislány is így tett, és lelkesen figyelte a baba minden mozdulatát.

- De jó, végre nem leszek egyedül! - ujjongott a gyermek. - Olyan jó, hogy itt vagy velem, el sem hiszem.

- Sajnálom, de nem maradok itt - A kislány szája legörbült a csalódottságtól. - Csak azért keltem életre, mert azt kívántad, bárcsak vége lenne mindennek. Valóban ezt akarod?

- Nem szeretek itt élni. Olyan egyedül vagyok, mint a kisujjam. Hiszen te is tudod.

- Igen, tudom. De nem minden osztálytársadnak van ám olyan sorsa, mint azt te képzeled.

- Tényleg? Vannak más olyan gyerekek is, mint én? - kerekedett el a kislány szeme.

- Bizony. Azonban te más vagy, mivel még egyikük sem akarta, hogy mindennek vége legyen. Általában csak világgá mennek.

- Nincs értelme világgá menni, ott sem lesz jobb - felelte borús tekintettel a kislány.

- Ha akarod, én segíthetek neked, hogy jobb legyen. El tudlak vinni erről a helyről oda, ahol nincsenek veszekedések és kiabálások. Ott csak szeretet van, játék és kacagás. Szeretnél eljönni velem?

- Igen, igen! Mindennél jobban szeretnék - pattant fel a kislány. Fürtjei csak úgy lobogtak, ahogy örömeiben ugrált az ágyon. - Induljunk most azonnal!

- Rendben - felelte a Fekete Baba. – Vess még egy utolsó pillantást a szobádra, a helyre, ahol gyermekkorod nagy részét töltötted! Emlékezz a szépre, a jóra!

A kislány a szekrény elé lépett, és végignézett a játékein. A kedves sárga macskóra, a kék nyuszira, a legóra, a kirakósra, és a megannyi apróságra, melyeket az évek során gyűjtött össze, amiket ajándékba kapott a nagyszüleitől, a rokonoktól, az osztálytársaitól. Mindegyikről szép emléket őrzött, és készült magával vinni a nagy útra. Mikor késznek érezte magát, a babához fordul. Az gyengéden megragadta a kislány kezét, és az ablakhoz vezette. Kinyitotta azt, és kilépett a párkányra, a kislány pedig követte.

- Most hunyd le a szemed! Hamarabb odaérünk, mint gondolnád.

A kislány úgy tett, ahogy a baba mondta neki. A korábban élettelen játék ekkor felnézett az égre, tekintete elveszett a hihetetlen messzeségben, mint ha a felhőknél sokkal messzebbre látna. Felemelte vékony karját az ég felé, s tenyerében örvényleni kezdett a finom, nyár esti levegő. Ekkor könnyed szellő simogatta meg a kislány arcát, majd vigyázva felkapta, és vitte, vitte magával a magasba. Messzire röpítette a gyermeket, akinek arcáról felszáradtak a könnyek, és már nyoma sem volt a szomorúságának. Boldogan lépett be a mennyország kapuján.

Wekker Anita első könyves kreatív író, közgazdász-logisztikus. Elsősorban a fantasy, a dráma, a krimi és a thriller stílusa áll közel hozzá. Hol komolyabb, hol viccesebb köntösbe bújtatva tálalja őket az Olvasóknak. „Akkor jó a történet, ha érzelmeket vált ki, legyen az öröm vagy bánat. A könnyeknél nincsen nagyobb dicséret”.

Földi Marcsi Teremtés

Amikor felvetődött, hogy a teremtésről írunk ebben a hónapban, erre gondoltam: Hát ezt kihagyom. Ez meg milyen téma? Mit lehet erről írni? Azért csak nem hagyott nyugodni ez a dolog. Elkezdtek a gondolatok kavargogni a fejemben. De nem ám akárhogy. Össze - vissza. Megpróbálom megszerezni kicsit mi is számomra a teremtés. Most tehát erről teremtek egy szösszenetet, amit több oldalról közelítek meg, hiszen a teremtés, az MIN-DEN.

Kezdem a gyermekkel. Én, mint gyermek.

Megszülettem. Megteremtődtem. A kezdetem kezdete. E világra érkeztem. Kérdés ki leszek, és mit teremtek? Mi által, ki által teremtek?

Gyermekeként a szüleink teremtett világában vagyunk. Tőlük tanuljuk meg a teremtést. Akármilyen példával is, de mutatják és alakítják világunkat. Ha felnövünk, mi ez által a példa által teremtünk. Ha tetszett, visszük tovább, hozzá téve magunkat. Ha nem, átalakítjuk vagy teremtünk egy másikat.

Ha tetszik, ha nem, sokáig visszük, amiben felnőttünk. Azt visszük, amit látunk a szüleinktől. Életünkben egy ideig az ő szemükkel látjuk a világot. Meg tanulunk nem látni, hanem szót fogadni, az ő világukba beleférni.

Azután valamikor történik valami, ami kinyitja a szemünket. Rájövünk, hogy a mi szemünkkel másképp látunk. Teljesen más a világ. Persze mert ez a saját maguk világa. Más érzések, más teremtések. A mi teremtésünk.

Az igazi teremtés a látás. Nem feltétlen a szemünk világára gondolok. Mit látok a világomban. Mit látok a teremben. A saját világi teremben, mit akarok meglátni, és mit akarok ez által teremteni én magam /MAGOM /hozzá téve. A magom, ami az én elvetett saját magamba vetett hitem. A magyar nyelv csodálatos: TEREM-tés, MAGOM-ban, mindent kifejez ez a két szó is, mint még nagyon sok ezeken kívül.

Ami a teremben megjelenik, vagy látom és azonosulok vele, vagy nem. Hagyom e elmenni, de ha látom, akkor minek látom? Hiszen ahányan vagyunk,

annyi féleképp látunk dolgokat. Ettől függ, hogy teremtek e, és hogy mit teremtek. Ha nem teremtek, akkor is teremtek valójában. Megteremttem azt, hogy nem teremtek.

Milyennek teremtem a napom, és az életem?

Szoktam mondani, ha nem tetszik, miért nem váltasz? Válasz: tudod a körülmények.

Igen és a körülményeket ki teremti?

Másik kérdés: Hogy vagy?

Válasz: Nagyon rossz napom van, esik az eső, süt a nap, fáj, ez fáj az és különben is blablabla... és ehhez hasonlok.

Teremtünk, de mit teremtünk. Tudunk - e ezekkel azonosulni? Vagy igen, vagy nem. Valamit tovább viszünk a nap folyamán, az biztos. Vagy teremtünk magunknak egy rossz napot vagy egyszerűen másképp látjuk, mint ő, aki szenved ettől. Mert ő szenved mindentől.

Csodateremtés. Na, azt meg hogy kell? Nem sokat használom, a kell szót, de ide ez kell.

Azt mondjuk, a csodák csak úgy megtörténnek. Én azt mondom, hogy nem. Be kell, hogy engedjem a terembe. Meg kell, hogy lássam, meg kell, hogy érezzem a MAGOMBA, hogy ezzel én tudok valamit kezdeni. Tudok belőle teremteni. Ebből csoda is lehet. Kérdés kinek mi a csoda, ki mit lát és érez csodának. Így valóban megtörténhetnek a csodák.

Itt megemlítenék egy csodát, ami nem csak számomra az.

Csoda hogy írok. Még ma sem hiszem. A család is csak néz. Számukra is csoda. A gyerekek sem értik, hogy az anyával mi lett.

A viccet félre téve...

Jobb agyféltekés írás. Na, az meg mi a csoda? Ki találta ezt ki? Kiteremtette ezt meg? Hogy került a világomba?

Hát úgy, hogy jókor voltam jó helyen, és így ebből csoda lett.

A történet ott kezdődött, hogy Vidi Rita teremtett valamit a saját világában, amiről Ő azt látta, amit látott.

Azután azt gondolta, szétszórja a világban.

Az ő világa bekerült az én világomba. Elvetette az ő magját bennem. Mint ahogy tavasz lévén a virágmagjaimnak keresek egy jó helyet ahol nőni, fejlődni tudnak. Én hozzátéve magam, hagytam ezt a magot kicsírázni, hiszen megláttam benne, amit meg kellett, hogy lássak. Teremtettem egy világot

magamnak ahová ez a mag befér. Hogy engedem e kiteljesedni, az már rajtam múlik. Öntözöm - e vagy hagyom kiszáradni.

Vidi Rita magja itt van. Csírázik, fejlődik. Viszem az ő világát tovább. Visszük még sokan. Vidi Rita teremtett, és általa teremtünk mi is. Cseperedünk, erősödünk. Ez egy közös tér ahová a Rita mellett sokan elférünk. Ez a tér már nem csak az övé, ez már az én terem is, ahol a teremtés, terem is.

Amikor születtem a szüleim világában nem volt példaként író.

Viszont az Anyukám megkövetelte tőlem a versszavalást. Minden ünnepélyen szavaltam. Azután egyszer csak azt vettem észre, hogy szeretem. Lehet, hogy ehhez hozzátéve magam „A MAGOM” a verseket inkább én magam írom?

Én teremtettem?

Vagy csak rálelt az írás a MAGOMBA vetett hitemre?

Ez még is csak benne volt az Anyukám világában?

Így került vajon az én világomba?

Mi volt előbb a tyúk vagy a tojás?

Valaha megértjük a teremtés fantasztikus lehetőségeit?

Lehet, hogy nem, de ha akarunk, ha nem, minden nap, minden pillanatban teremtünk. Hogy mit az csak rajtunk múlik. Hiába van a világban a sok szerte szétszórt mag, ha nem ültetjük el, nem gondozzuk és belőle nem teremtünk. Mert amit mi teremtünk az a gyermekünk teremtető példája lesz.

Földi Marcsi vagyok. Nemrégien végeztem el a kreatív írás tanfolyamot, és azóta nincs megállás. Bármiről írok, ami megérint, rímekben vagy anélkül. Vidéken élek a természet közelében, feleség és három már felnőtt gyermek édesanyjaként. Így könnyű ihletet meríteni.

-rame-

Anya és fiúk - pillanatképek

Ismered azt az érzést, amikor legszívesebben magadhoz szorítanád, és nem engednéd el sehova és mégis azt mondod, persze, menj kisfiam, de vigyázz magadra?

És úgy alszol éjszaka (ha végül már sikerült elaludnod), hogy mindig felébredsz, amikor megjön, bármilyen késő is legyen és bármilyen csendben is óvakodik be a lakásba. És akkor, de csak akkor alszol el igazán és mélyen, megnyugodva, mert megjött végre, és a világ újra rendben van.

Vagy átélted-e már azt a pillanatot, amikor ránézel a felnőtt férfi enyhén borostás arcára és mögötte egy apró csecsemőt látsz egy kórházi ágyon, akit éppen kibontott a pólyából a nővér, és aki nagyot nyújtózik, apró mellét nagyra domborítja és te elbámulsz rajta, milyen gyönyörű és ez a csoda a tiéd. (Díjnyertes fotó lenne, ha valaki egyszer előhívna az agyadból ezt a villanófénnyel megvilágított pillanatképet!)

Amikor hosszú küzdelem után végre megszületett és te a vérveszteség és a fáradtság fél kábulatában rémülten látod, milyen szürke az az apró homlok és mennyire megkönnyebbülsz, amikor a doktor nevetve mondja, persze, hiszen ő is veled küzdött idáig, de épp és egészséges.

Aztán a beégett pillanatok, amint a gombafej kacagva hajol feléd a fotelból és omlik utána a sűrű sötét fényes hajzuhatag.

Majd sok évvel később egy kórházi folyosó megint, ahol fáradtságtól elszürkült arccal, de boldog mosollyal mutatja alig félórás saját kisfiát és Te próbálsz visszatuszkolni a meghatottság könnyeit a büszke mosolyod mögé.

Amikor nagy nehezen végre megszülted, dacára annak, hogy a doktorod szerint, te harmadjára sem tanultál meg szülni, és csak két dolgot hajtogatsz mindenkinek, aki meghallgat, hogy milyen gyönyörű és, hogy dupla tokája van.

Egy pillanatkép, amikor éppen hazaérsz, a nagyfiú szobájában a babaszékben ül a legkisebb, fülén akkora fülhallgatók, hogy alig látszik ki belőle és békésen zenét hallgat, miközben a nagy tanuló.

Aztán látod magad előtt a Balaton parton amint még bizonytalan, de fürge lábacskaín ide-oda cikázik és göndör szőke fürtjei csillognak a napfényben.

Később ülsz a pálya szélén és látod, amint támad, viszi a labdát, és összeszorul minden sejtéd, amint elesik, és a szívedben érzed ugyanazt a fájdalmat, amit ő a vállában.

A kézilabda meccsek, ahol te nem látsz mást a pályán csak őt és csak azért szurkolsz a gólért, hogy ő boldog és elégedett legyen. Mit számít neked a csapat, csak neki sikerüljön, csak ezért szorítasz egész este.

Kezdetben a gömb mászóka előtt állsz, és legszívesebben fel sem engednéd mászni a kicsit, de persze nem teszel mást, mint hogy próbálsz helyezkedni, ha leesne, el tudd kapni.

Később a gördeszka szeszélyes billegését nézed hasonló csendes aggódással. Majd a snowboard pálya szélén állsz és megint az anyai szív szorongásával figyeled a fiúkat a szeren. Nehogy rosszul sikerüljön az ugrás, nehogy elessen valamelyik, jó pontszámot kapjanak és legyen már vége baj nélkül.

És persze ott a büszkeség, hogy az én fiaim, hogy milyen ügyesek, és mekkora tapsot kaptak. És a megkönnyebbülés, vége és mindhárom egyben van.

De tudják még fokozni, mert jön wakeboard is, igaz hogy közben felnőttek, de a látvány számodra pont annyira felemelő, mint szorongató és épp olyan büszke vagy rájuk, mint amennyire aggódsz, nehogy bajuk essen. Ahhoz soha sem lesznek elég „öregek”, hogy ne úgy nézz rájuk, mint a kicsinyeidre.

Végigéled a küzdelmeiket és a sikereiket. A kudarcaik jobban fájnak neked, mint a sajátjaid, a sikereikre még akkor is emlékszel, amikor ők már nem.

Szorongasz velük és értük, éveket öregszel egy-egy válságos időszakban és éveket fiatalodsz, amikor melletted állnak és felnézel rájuk dagadó kebelled, és magadban elsuttogod:

Az én fiaim!

És tudod, igazán csak akkor vagy nyugodt, ha mindhárom melletted van, és még akkor is a tieid, ha már a saját párjukra és a saját gyerekeikre figyelnek és te csak utánuk követsz.

Mert anya vagy!

Melinda már kora gyermekkorától kezdve elköteleződött az olvasás iránt, kis késéssel pedig az írást is felfedezte egy sikeres általános iskolai fogalmazás kapcsán. Azóta számtalan okból ír. Hivatalból, erős felindulásból - fájdalomból, örömből -, események kapcsán és időtöltésből, meg csak úgy.

Szabó Ágnes Kisütve-megalkotva-élvezve

Már egy hete feküdt otthon feldagadt arccal. Maga sem értette, miért vállalkozott erre. Rengeteg pénz, még több fájdalom, de ha arra gondolt, hogy ezután az éneklés közben, mikor a hég elragadja, s teli torokból zeng benne a dal, és felemeli a fejét, lelkét és száját hatalmasra tárva... Na, akkor pont mindenki fogja látni hibátlan fogsorát! S ekkor nagyon büszke volt magára, hogy bevállalta ezt a rengeteg szenvedést.

Gyerekei szabadságban éltek azóta, hogy a műtétekkel szétkaszabolták a száját, férje boldogan fizette a beavatkozást, hogy megelégedettnek és magabiztos művésznek láthassa asszonyát. Ő maga meg arra gondolt csak, hogy ennek meg kell lennie és kész.

Ekkor csengettek.

Szédülten botorkált az ajtóhoz, kétszer annyi idő alatt, mint ahogy normális pörgő tempója lendíti. Lenyomta a kilincset, s üdvözlésre nyitotta száját, de teljes megrökönyödésére senki nem állt előtte.

Nem értette a dolgot, nézett bágyadtan mindenfelé, de nem látott senkit. Ha ez egy normális nap, normális fizikai állapota lenne, akkor biztos emlékezteti magát arra a bizonyos viccre, hogy „és nézek jobbra, senki, majd nézek balra, senki, hát...” - na de ez a pillanat, amit megélt éppen, semmiben sem volt normálisnak mondható. Levette hát kezét a kilincsről, hogy kijebb lépjen, s akkor egy nejlon szatyor zuttyanó hangjára lett figyelmes.

- És akkor ez meg mi? - futott végig a gondolat lelassult elméjén. Próbált leha-
jolni, de a rengeteg nyugtatótól s fájdalomcsillapítótól kába feje és teste alig-
alig engedelmeskedett. Aztán végül mégis csak elérte a csomagot... Nem hitt
a szemének, s a többi érzékszerve jelzését is igen nagyon nehezen értette

meg. A táskában frissen meleg, illatos és pont jó barnára sült, langyos meleg-től gőzölgő croassanok ültek.

- És akkor ez meg, hogy lehet? - tette fel már a konyhába visszatámolgó teste az egyre értelmetlenebbnek tűnő kérdést.

Fogalma sem volt a válaszról. Mindenesetre a boldogságot engedte szétáradni a lelkében. A fájó szájszebeinél azért kicsit meg-megállt, hisz az ajándékot mostanában nem élvezheti. De sebj, gondolta hirtelen, a gyerekek imádni fogják, s őket az sem fogja érdekelni, hogy kinek kell megköszönni a finomságokat.

Lerogyott aztán az ágyába, magára húzta a meleg takaróját, a megajándékozottak felhőtlen mosolyával kezdte újragondolni a történeteket.

Azon töprengett félálomban, hogy vajon ki teremtett neki ilyen békés és boldog pillanatokat, s azon is, hogy miért?

Aztán elnyomta az álom hangtalanul és megnyugtató visszavonhatatlansággal...

Álmában egy hatalmas park közepén feküdt egy széles és puha nyugágyban. Körülötte a gyerekei és a barátai. Ragyogóan, de nem izzasztóan sültött rájuk a nap. Mindenhol madárcsicsergés vegyült az emberi beszélgetésbe. Jókedv és béke ölelte körül.

Ő meg felülről kezdett rálátni az életére, hisz miatta voltak itt, az ő születésnapját ünnepelték.

50 év! Milyen hosszú idő – súgták néhányan, de ő nem érezte ennek súlyát. Vidámnak és tetterre késznek érezte magát, mint mindig. Alkotni és teremteni akart. Újra? Nem, folyamatosan.

Figyelte gyerekeit, ahogyan szellemesen és intelligensen társalogtak. Kész felnőttek már, párjukkal az oldalukon. Szépek, okosak, kreatívak és egészségesek.

- Szép munka mindkettő! – motyogta maga elé.

S lassan végigélte újra gyorsított változatban a szüléseket, a gyermekbetegségeket, az első napot az iskolában, s az utolsót is a ballagáskor.

Lelke megsimogatta gyermekei arcát...

Aztán továbbkémlelte a társaságot. Mindenkihez valami nagyon fontos esemény vagy érzés kötötte.

- Milyen érdekes – súgta magának -, hogy pont ezek az emberek vannak itt vele.

Mindenki valami jóra, valami nagyon fontosra emlékeztette. Aztán kirázta a hideg, mert rossz élmények nélkül nincs valós élet – csilingelt belső hangja. Hibás döntések nélkül nem kereshetünk saját utakat magunknak, hogy azt az egyet megtaláljuk, amit magunknak szántunk, vagy nekünk szántak...

Hosszasan bólogatott, s kezdte magát kellemetlenül érezni. A napocska is visszább húzódott, lassan „visszatért” az ünneplők közé.

- Boldog, boldog, boldog születésnapot! – harsogta mindenki.

Sorra odaléptek hozzá a köszöntők, s elhalmozták jókívánságaikkal, de a legfontosabbat a két gyönyörű gyermeke mondta a szemébe nem kis elfogultsággal:

- Köszönjük az életünket mama, s mindazt, amit megteremtettél, s teremtesz minden nap nekünk, értünk és velünk!

Válaszolni akart, és letörölni mosolygós arcukról a fényes könnyeket. Magához akarta ölelni őket erősen és hosszan, s a fülükbe súgni valami nagyon okosat vagy meghatót, de ...

Arra riadt fel a besötétedő szobában, hogy valaki türelmetlenül és kitartóan nyomja a csengőt.

- Hol vagyok, és mi történik? Hol a napsütés és az ünneplő tömeg? – voltak az első kitisztulóban lévő gondolatai.

Az ajtóhoz botorkálva nyugtalanul nyitotta ki a zárat.

- Mama, minden rendben? Már legalább fél órája csöngetünk. A kulcsot is a zárban hagytad, pedig nem szoktad soha! Sütöttünk finomságot, hoztunk kószolót neked!

Ő pedig elképedve meredt a nyitott ajtóban álló gyönyörű és okos gyerekeire, akik frissen gőzölgő, éppen jó barnára sült croissant falatoztak jóízűen.

Szabó Ágnes - Magyartanár és táncpedagógus vagyok, ekként is dolgozom már több évtizede. Így kicsik és nagyok által is rálátok a világra. Hogy tetszik-e? Nem mindig, de kezemben a tanárságom, így a szó erejével és hatásával lehetőségem van terelgetni az általam járt „Sárgaköves Út”- ra a kíváncsi Kék Madár keresőket! Talán a rövid írásaimat és az interjú kötetemet olvasók között is lelek útitársra!

Tina Markus: Kreo

- A hétszakállú mindenit! - mérgesen csapott a mellette levő kőre. Az azonnal elporladt, de közben még jól fel is sértette az öklét.

Neki ez egyszerűen nem ment. Pedig nagyon jól megmutatta neki a Vöröshajú Istennő. Buján mosolyogva magyarázta, hogyan kell a semmiből egy mozdulattal életet teremteni. Ő persze csak végigsimított a szürke poron, és máris gyönyörű virágok, színes lepkék és csicsergő madarak pattantak ki a semmiből, életre éhesen. Aztán egy titokzatos félmosollyal ott hagyta őt tapasztalt kolléganője, mondván, hogy most gyakoroljon.

Először egy bogárral próbálkozott. Sajnos, hat láb helyett csak ötöt sikerült adományoznia neki, és rondán szürke is maradt. Ráadásul a kis dög első dolga volt, hogy megcsípte alkotóját, mire a dühös isten reflexből odacsapott. A bogár azonnal el is pusztult, mindössze egy kis szürke maszat maradt utána.

Akkor arra gondolt, hogy valami egyszerűbbel kéne megpróbálkozni. Mondjuk, egy virággal. Sikerült is egy ötszirmú valamit alkotnia, de az olyan bűdös volt, hogy nem nagyon bírta ő maga se a szagát. Ráadásul alig egy percre élt és rögtön hervadni kezdett. Ahogy megpróbált a kisujjával újra életet lehelni bele, a virág egyszerűen összenyomódott. Hiába, neki ehhez túlságosan nagy volt a lapátkeze.

Ekkor ötlött eszébe, hogy valami még egyszerűbbel próbálkozzon. Talán egy szimpla időjárási tényező menne még. Egy kicsi szelet hozott létre jobb keze egyetlen intésével. A kis szél azonban valahogyan összezavarodott, és keringeni kezdett. Fölkapta a körülötte heverő port, a virág lehullott szirmai és a bogár páncéljának a maradékát, és körbe-körbe forgatta, míg végül alkotója szemébe nem fújta az egészet. Akkor mérgében beparancsolta a kis szelet egy szurdokba. Ott persze felerősödött, és tomboló szélviharként tört ki a sziklák közül, hogy lecsapjon a vidékre.

Ezek után arra nem is mert gondolni, hogy valami olyan, bonyolultabb dolog-

gal próbálkozzon, mint például egy négylábú állat, vagy egy ember. Jogosnak érezte haragját, ezért csapott káromkodva a sziklára.

Amikor még a kő is felhorzsolta az öklét, végképp elege lett. Felállt, és megkereste a Nagy Istent. Az éppen felhő-ágyán heverészett, és a világról elmélkedett.

- Segíts, kérlek! - szólította meg elkeseredetten. - Sehogy se megy nekem ez a teremtés dolog.

- No, csak nem? - vont a szemöldökét a Nagy Isten.

- Akárhogy próbálkozzom, valahogy félresikerül. Pedig igazán megvan hozzá mindenem: tehetségem, akaratom. Mindent úgy próbálok véghezvinni, ahogy a Vöröshajú Istennő tanította. Mégse jön össze.

- Hmm... Tudod, mindenki jó valamiben. Gondolkozz el, mi a te valódi utad. És most menj, kérlek.

Azzal visszadőlt felhőpamlagára. A fiatal isten még egy pár pillanatig hitetlen dühvel meredt rá, aztán megértette, hogy ennyi az útmutatás. Más nincs. Mérgesen ment vissza, a pusztá kövek és por birodalmába.

Nem volt kedve újra próbálkozni. Mérgesen ült le kő trónszékére. Valami reccsent a feneké alatt. Felpattant, akkor látta meg, hogy figyelmetlenségében agyonnyomott egy szarvasbogarat. Odább söpörte, de közben letörte a saját trónusának a karfáját. Hátrább lépett, egy halk sóhajt hallott. Odanézett: néhány orchideát taposott szét éppen a bal sarkával.

- Hát akármibe kezdek, csak pusztulás lesz a vége?! - kiáltott fel mérgesen. Aztán csodálkozva elhallgatott.

“Mit is mondott az öreg? Hogy mindenki jó valamiben?” - zakatolt a gondolat az agyában. “Ha pedig nekem nem megy a teremtés, akkor...” Hangosan felkacagott.

- Én leszek a Pusztítás Istene!

Azzal elindult, kőbirodalmából kilépett a nagyvilágba. Amerre járt, mindenütt rombolt: a fák eldőltek, a virágok kihaltak, az élőlényeket villám sújtotta, vagy egyszerűen megállt a szívük. Nem harag vagy düh vezérelte: egyszerű ösztönként követte őt a pusztulás.

Már a fél világon keresztül vonult, amikor szembe jött vele a Vöröshajú Istennő. Kicsit szégyenlősen sütötte le a szemét.

- Ne haragudj... - motyogta a Pusztulás Istene. - Nem megy nekem ez a teremtés dolog. Én csak az ellenkezőjéhez értek!

- Viccelsz? - nevetett rá mélyen bűgő hangján az Istennő. - Miért haragudnék? Nézz körbe: már minden tökéletes volt! Már mindenhol zsiszsegtek és nyüzsgöttek az élőlények. Minden olyan eszményi volt, hogy már nem volt munkám! Nem tudtam teremteni, mert minden készen volt! De most... most visszaadtad az életem értelmét! Újra van mit tennem!

A Vöröshajú Istennő csodálatos mosollyal húzódott közelebb hozzá. Dús keble a mellkasát súrolta, hajából vadvirágok illata csapta meg a Pusztítás Isteneinek orrát. Nem habozott: megragadta az istennő derekát, és alaposan megcsókolta. Ahogy egymáshoz értek, megremegett a föld, és megremegett a két isten belseje is: a Pusztítás Istene kiszáritotta a Vöröshajú Istennő ajkát, de az azonnal nedvessé és lágygá tette a másik száját. Felkavarodott köröttük a por, és azonnal édes fűszerré vált, amit orkán vitt messzi tájakra, ahol csípősen ülepedett le, majd nyomában fák és füvek sarjadtak. Csodálatos éjszakát töltöttek együtt. Hajnalban a Pusztítás Istene lágyan simította meg alvó kedvese haját. Akkor vette észre, hogy annak vörös haja a keze nyomán fehérre változik. Elborzadva nézett lapátkezére, ami még itt is rombolt. Majd egy nagy sóhajjal felállt, és elindult az útjára. Féltette a kedvesét.

A Vöröshajú Istennő fázva ébredt, egyedül. Megsimította maga mellett a talajt, mire bohókás százsorszerűek sarjadtak ki. Elmosolyodott, mert eszébe jutott a csodálatos éjszaka minden pillanata. Aztán megérezte. Lelke mélyén valami hiányzott. A Pusztítás Istene megérintette őt. Most már nem volt teljes. Tudta: ezt az űrt csak akkor töltheti be, ha megint találkozik vele. Így hát felkelt, és követte a nyomokat: a kihalt utakat, a porladó növényeket, az alélt állatokat. Jártában mindent újra teremtett, vagy legalább igyekezett pótolni, így enyhítette a saját lelke fájdalmát.

Azóta is így vándorolnak: a Pusztítás Istene menekül, de nyomában konok éhséggel lépked a teremtés Vöröshajú Istennője. Ha találkozol velük, csak hajts fejet - egyebet úgy sem tehetsz.

Tina Markus vagyok, a talentummobile.hu állandó mese- és ifjúsági szerzője. Már megjelent Adventi Mesék című mesekalendáriumom, amely a legkisebbeket szólítja meg. Jelenleg második könyvemen dolgozom, de a történetek folyamatosan peregnék ki az ujjaim közül. Remélem, Téged is elvarázsolnak!

Gacov Katalin Osztálytalálkozó

Eszter álmatlanul forgolódott, egyre csak azok a szavak visszhangoztak a fejében, amit fél füllel csípett el a női mosdóban: „... és ott van szegény Eszti, semmit nem tud felmutatni...”

Semmit? Zakatolt fejében újra és újra, bele a csendbe.

A máskor annyira áhított némaság most nem hiányzott neki, pedig egész nap zsongott a feje az ügyfelektől a hivatalban, aztán itthon újra a gyerekek és a férje. Sokszor alig várta, hogy mindenki aludjon.

De ezen az éjszakán, a huszonöt éves osztálytalálkozásjuk után nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy az élete nem teljes. Pedig ő eddig úgy hitte, az. Nem gondolt magára szegény Esztiként már nagyon régóta. De ki is igazából Eszti?

Negyvenhárom éves, két gyermek édesanyja, húsz éve hűséges felesége fiatalkori szerelmének, akit még a főiskolán ismert meg. A fiú nem oda járt, csak egy festő volt, aki részt vett az épület felújítási munkálataiban. A falakon kívül dolgozott az állványokon, amikor megakadt a szeme a vörös hajú, szelíd lányon, aki mindig komoly arccal ült az órákon, lelkesen jegyzetelve. Sokszor annyira koncentrált, hogy egy picit még a nyelve hegyét is kidugta a szájából.

Az izmos, napbarnított fiú addig-addig bohóckodott az üvegen túlról, hogy Eszti nem bírta ki nevetés nélkül. Mosolyának Karesz nem tudott ellenállni. A lányt annyira lenyűgözte a fiú ereje és bátorsága, hogy végül felhívta a poros ablakra rajzolt telefonszámot. Attól kezdve életük mesébe illő fordulatot vett. Annyira egy hullámhosszon voltak, hogy hamarosan összeházasodtak.

Építkeztek, beköltöztek, jöttek a gyerekek, szépen alakult a vállalkozás is. Nem dúskáltak, de azért évente egy külföldi nyaralás belefért a keretbe, és a boltban sem kellett hó végén a táska mélyére kerülni aprót keresgélni.

Az első várandósság csodálatos volt, Eszter szinte lebegett a föld felett, annyira feltöltötte energiával a tudat, hogy egy kis lény növekszik benne. Hasát simogatva ült órákon keresztül a hintaszékben a jövőn ábrándozva. Milyen

szép lesz majd a gyermekük, aki át fogja aludni az éjszakákat rácáfolva a sok kárörvendő megjegyzésre. Így is lett. Karcsika maga volt a tökély. És így van ez ma is, pedig már kamaszodik. Leszámítva a szokásos életkori ajtócsapkodást és vállrángatást, nem lehet okuk panaszra. A kisfiú után két évvel kislány érkezett. Rozi olyan volt, mint a bátyja, egy újabb tökéletes példánya a teremtésnek.

Amikor eljött az ideje, visszament dolgozni a hivatalba. Kényelmes állás, nyolctól négyig, közel az óvodához, iskolához. Együtt hazamentek, elkészítette a vacsorát, a család szinte minden nap együtt evett. Utána tanulás vagy játék következett, majd fürdés és alvás. Csak a gyerekeknek, nekik Karesszel csak akkor kezdődött az élet.

Voltak hullámvölgyek a házasságban, mint mindenhol tíz, tizenöt év után, de a mai napig kiegyensúlyozott a kapcsolatuk. Férje figyelmes, házas, úgy vigyáz rá, mint egy drága kincsre. Tényleg minden rendben van körülötte. De akkor miért keltett ekkora hullámokat benne a „*semmi*”?

Annak idején neki is voltak álmai. Hogy majd lesz *Valaki*. Hogy majd viszi *Valamire*. De ezt egy esős őszi hajnalon elfeledtette vele egy finom, alig észrevehető mozgás egyre növekvő pocakjában. Igen, ez Az! Ezt akarom! - döntötte el. Soha nem bánta meg, hogy ő „csak” Karcsika és Rozika anyukája. Eddig. Most, ebben a furcsa, pezsgőtől zsongó csendben elgondolkodott: lehet, hogy igaza van Zsuzsának? Még előtttem van életem fele, a gyerekek lassan önállóak lesznek, már nincsen mindig szükségük rám, egyre többet csapódik be az orrom előtt a gyerekszoba ajtaja. Talán ideje, hogy újra visszatérjek fiatalkori hobbimhoz. Annyira szerettem, szinte megállt az idő, amikor elkezdtem ...

- *Anyu...* - hangzott fel a panaszos kiáltás, mire Eszter kipattant az ágyból, és mindent elfelejtve szaladt a gyerekszobába.

Lilla álmatlanul forgolódott, egyre csak azok a szavak visszhangoztak a fejében, amit fél füllel csípett el a női mosdóban: „... és ott van szegény Lilla, semmit nem tud felmutatni...”

Semmit? Hát a doktori cím, és az egyetemi tanszékvezetői poszt az smafu? Hát a könyvei? A befolyása? Ezeknek csak a gyerek a valami? Meg a férj, aki mellett oldalkocsiként bájolognak egy életen át?

Lett volna lehetősége neki is rá, még amikor doktorandusz korában az egyik csoporttársával egymásba szerettek. Esküvőt terveztek, össze is költöztek. De

menet közben kiderült, hogy Lilla és Laci elképzelése a házasságról, a közös teherviselésről merőben eltér egymástól. Laci úgy képzelte, hogy Lilla majd ellátja a háztartást, főz, mos rá, ő pedig a doktorijára tud koncentrálni. Lilla úgyis ráér még azzal, hiszen majd szülni fog, a gyerekneveléshez pedig nem kell a doktori cím.

Lilla álmaiban pedig egy olyan férj szerepelt, aki egyenrangú partnerként osztozik vele a napi teendőikben. Viharos veszekedések, szenvedélyes kibékülések követték egymást, majd végleg elváltak útjaik. A gyerek kérdés egy darabig lekerült a napirendről.

Negyvenhárom éves volt, biológiai órája neki is ketyeget, az ébresztőóra többször riasztott, de mindig lenyomta a „szundi” gombot. A legdurvább az volt, amikor spermiumoknak látta vega ebédjében a brokkoli rózsáinak apró szárait. Ekkor nagyon dühös lett a természetre, és olyan hevesen döfködt a villájával a zöldségeket, hogy kollégája meg is jegyezte: Mi van, vadászol? Attól félsz elfut, mielőtt megennéd?

Ő egy fanyar mosollyal eltolta magától a tányért, elment a kedve az evéstől. Még ha lenne is kivel összehozni egy gyereket, akkor sem kellene. Mi lesz akkor az életmódjával? Már a terhesség előtt fel kellene adni az elveit, és ehethné a szegény állatokat, csak hogy elég tápanyag jusson a kis parazitának. Még meg sem született, de már átvinné a parancsnokságot az élete fölé. Azt már nem!

Mi lenne a karrierrel? Mikor tanítana? És mikor írna? Pontosan látta, mivé lettek azok a barátnői, kollégái, akik gyereket vállaltak. Éjszakáztak, hajnalban keltek, elhíztak, vagy éppen lesóványodtak, szemük ráncos és karikás volt a kialvatlanságtól, és a napi küzdelemtől, hogy megállják a helyüket az egyetemen és otthon is. Ha meg nem dolgozik pár évig, akkor mi lesz? Az a ribanc Bea biztos átvinné a tanszéken az uralmat, csak az alkalomra vár.

Meg ott van az új lakása, a szögletes, fém bútoraival. Át kellene alakítani, ezek nem valók gyerekeknek. Ennyit még ő is tudott. Illetve azóta tudja, amióta a húgának gyerekei születtek. Tesója mindig megjegyzi, milyen veszélyes a nappalija, amikor valamelyik kisserác lefejezi az asztal sarkát. Nem is jönnek fel sűrűn. Nem is baj, utálja a felfordulást, amit maguk után hagynak.

De ha hetekig nem jönnek, már hiányoznak azok az ölelő kis karok, huncut mosolyok. *Jijja*, kiabálják az ikrek, miközben már vetik is rá magukat, egyből, amikor ajtót nyit. Aztán szaladnak be, csak úgy cipőstől, és a drága bőrfotel-

jába vetik magukat. Ő pedig megjátszott szigorral, seprűvel kergeti őket végig a lakáson, ami a hálósobában nagy csiki-csatává változik.

Beleborzongott a gondolatba, ahogy a nagy ágyban egyedül feküdt. Lehet, hogy igaza van Zsuzsának? Az élete, amit eddig olyan nagyra tartott, egyszerre üressé vált. A cikkei, könyvei, doktori címe csak addig adott megnyugvást, amíg benne volt a munkában és elkészült. Utána jött az űr, amit be kellett tölteni egy újabb feladattal. Mint most is.

Gondolatait erőszakkal elszakította a gyerekektől, meditálni próbált, de nem sikerült. Újra és újra gyerekek kacagását hallotta a megnyugtató tengerzúgás helyett. Felkelt, odaült az íróasztalához, bekapcsolta a számítógépet, megnyitotta új könyvének kéziratát. Beleolvasott, majd maga sem tudta, hogy történt, de azon kapta magát, hogy a szakirodalom kutatása helyett történeteket olvasott nőkről, akik negyvenen túl szültek.

Gacov Katalin - író, könyvtáros, feleség, kétgyermekes édesanya. Elfoglalt olvasóknak ír instant történeteket. Könnyed vagy elgondolkodtató novelláival, meséivel akkor is kikapcsolódhatsz, ha csak néhány perced van a feltöltődésre.

Oláh Gyöngyi Gyöngyi Isteni mese

Egy isteni vasárnapon...

Isten egy felhőn ült, s a lábát lógázta. Tetszett neki a mai nap, amit teremtett. Lelkesedett és leselkedett. Nézte, kedvencén, - a Földön, - mit tesznek az emberek.

S ekkor észrevett egy csodás pillanatot. Valahol Európában egy gyerek nekifutott, s ugrott és repült. Superman ruhája kis testén megfeszült. Először kettőt csapott, aztán széttárt karokkal lavírozott. Hagyta, hogy egy termik vigye felfelé. Nem volt már korlát, az élet visszatért belé. Az álmosító-andalító mesének hatása elmúlt, s alvás helyet az ég végtelenje várta. Most kis időre végre maga mögött hagyta, nyolc éve volt már a gravitáció rabja. A kisfiú tudta, hogy álmodik, de kezében –érezte, - új erő lakik.

Mire Isten felkapta a fejét, a szupermen ruhás kisgyerek már mellette is ült, s ő is lábat lengetett. „Szia!” – mondta a gyerek, s orrán az összes szeplő vele nevetett. „Szia!” – mondta Isten jó hangosan, s kezet is nyújtott udvariasan. „Klassz a jelmezed!” – tette hozzá kedvesen. „Tudod, miért feszül Superman ruhája?” – kérdezte hamiskásan somolyogva a kisfiú. „Azért, mert S-es!” – s térdét csapkodva kacagott. Istenükből is kitört a hahota, igen tetszett neki a fiú humora.

„Mi járatban minálunk?” – tette, hogy nem érti, miért keveredett e gyermek erre. S tudjátok mit? Tényleg fogalma sem volt róla, rejtély volt, mint a Kisherceg bolygóján a róka! De volt esély megfeszíteni, s ezt Isten mindennél jobban szereti. Hiszen azért adott az embernek szabad akaratot, hogy kitalálhasson minden vad gondolatot. S ez még mind semmi, valósítsa is meg, kösse össze a dolgokat, s hozzon létre új kapcsolódási pontokat. Lásson csodát vízben, égben, fűben, fában, apró nap csillogását harmatcsepp búrában.

„Mióta tudsz repülni?” – érdeklődött Isten, mert érezte, jobb kérdezni, mint bambulni itten. „Szerinted, tudok?” – a fiú s a sok szeplő elkomolyodott. „Különben hogy jöttél volna fel hozzám? Itt ülünk a felhőn, én kis barátocskám!”

„Akkor csípj meg, tudjam, nem csak álom!” - tartotta kis kezét bátran, csodavárón. „Ho-ho-hó, nem úgy van, én senkit nem bántok!” – visszhangzott a mennyei vizek felett, a gyermek csak nézett, s a felismerésbe beleremegett.

„Akkor már tudom! Te vagy a Mikulás! Hívd a rénszarvasos szánt, és menjünk, indulás!” „Hát, ez még a szupermenes viccnél is nagyobb!” – a Jóisten hahotázott s majdnem lepotyogott. A felhőről, amin ült, csíkos pizsamája pocakján megfeszült. - „Nem mindenki Mikulás, kinek szakálla van!” „Meg nagy hasa.” – tette hozzá a fiú tárgyilagosan. Az állát vakarta elgondolkodva. „Hogy tethetnél szert mégis egy szánkóra? Unalmas itt ülni, meg, ha mindent látsz is, oly csodás a világ, van lenn nálunk fánk is! Anya ma azt fog sütni nekem a babaleves utánra, s övé a Világ legjobb baracklekvárja. Gyere el hozzánk, én meghívlak ebédre, vagy gyere vacsira, ha nem érsz oda délre!” „Végül is vásárnap van, a pihenőnapom, nem lehet baj, ha kicsit a Mennyet itt hagyom!” Azzal ott is termett, de tüstént Szent Mihály. És lássatok csudát, az Úr ott ült trónusán. Megadta a módját és a tiszteletet, bár a puha felhőn ülni jobb szeretett. „Mit kívánsz Istenem?” - Mihály mélyen zengte, és daliás testén tündökölt a mente.

- Tedd el azt a kardot, nem kell most harcolni, egy jó sebes szekeret kéne idetolni. Ez a kicsi gyermek meghívott ebédre, ott akarok lenni, harangszóra, délre!

Az arkangyal sose mordult, inkább gyorsan térült-fordult, hopp, a Göncöl-szekér már készen is állott, és az ál-Mikulás gyorsan ruhát váltott.

- Jó ez a kis köntös, látom nem vagy hiú – kezdte óvatosan a meghökkent fiú, ránézve a vendégséghez öltözött Istenre, kinek fehér lepelbe volt burkolva a teste. - De, azt hiszem, anyum meg lenne lepve, ha egy lepedőbe lennél betekerve!

- Nem értem a bajod, ez római tógám, a Superman cuccom, már régen nem jön rám! – tréfálkozott Isten, kinek virágos lett kedve, jól esett neki, hogy ez emberke megkereste.

A csillagszekérrel hazaértek gyorsan, gyönyörködhetek már csodás illatokban. De a lépcsőházban mégis megtorpantak, nem engedtek rögtön növvétvágyuknak.

- Várj egy picit, - kérte a fiú Istent, - egy pillanatra gyorsan betekintek!

Egy perc nem sok, annyi sem tellett el, jött vissza a gyermek jó nagy lendülettel. Kezében egy öltöny, csíkos és csinos, méretre is pont jó, mondhatnám

fájintos. Már nagyon éhes volt, így hát meg nem szökött, a liftben Istenünk szépen átöltözött.

Bementek, köszöntek, és asztalhoz ültek. Együtt a családdal nagy szeretetben ettek, mintha mindig úgy lett volna, hogy éppen hatan esznek. Anyuka pont úgy is érezte, álmodik, hiszen újra látja a rég elment nagypapit. De nem kérdezett semmit, mert olyan boldog volt! Egy nagy halom fánkot a jó vendég elé tölt. Nem kellett bízgatni őt, jó étvággal falta, tíz lekváros ujját szépen le is nyalta.

- Rég ettem ilyen jót, de az esett legjobban, hogy ilyen kedves vendégetek voltam. Köszönöm nektek, és van egy kérdésem: baj, ha néha napján hozzátok benézek?

- Jöjjön csak nyugodtan, hogyha kedvet érez! A család akkor jó, ha nem csak befelé véd, de kifelé is terjeszti az eszmét, hogy szeretni kell egymást, akkor boldogulunk, a szívünk akkor él, hogyha befogadunk.

A Jóisten szeme könnyes lett ez apai szóra, mert keresték őt az emberek valóba', de legtöbbször a maguk vagy mások bántásában, nem a szívükben és nem az elfogadásban.

Egy elrévedt remete látá e kirívó esetet, harmadik szemével ő több dimenziót követett. Már ötven éve ült a fa alatt – a százéves bölcs ki is fakadt: „Óh, Istenem, mondd, hogy lehet, hogy e gyermek és családja méltó volt erre a látogatásra? Isten fentről reá nevetett, s azt mondta: „Nézz csak rá! Többet tud ő nálunk ezerszer, tiszta lelke röpteti fel, s a rendszer. Mit én raktam össze, hogy ne legyen böszme! Kitartson pár milliárd évig játszóteretek, míg körbeér végre a Földön a Szeretet. Tiszta fénnel ragyog, s teszi, mit akarok! Amit kívánok tőletek az nem alászállás, hanem a Földön is csillagpor-szitalás. E kislegény érti, pedig még nem férfi. Nem számít a külső, a kor, csak érett legyél belül, mint a bor. Hogyha eljön érted a pillanat, merj, s repülj, mert akkor vagy önmagad.” Így tanítá Isten a mérges remetét, s aztán békés álmokra hajtotta a fejét. Itt a vége, fuss el véle, holnap legyen a kigyelmetek vendége!

Oláh Gyöngyi Gyöngyi - író, mediátor, tréner Az Umathum Mediátor Iroda munkatársa. Párkapcsolati tanácsadói rovata van a Meglepetés magazinban. A RitArt Akadémia tréneri csapatának és alkotói közösségének aktív tagja

Kate Lynn

Kreatív gyerek

Édes gyerekem kitalálta, hogy a következő farsagon pénztárca akar lenni. Tudom ám, hogy hol hibáztam el a dolgot! Mindig azt mondtam neki, hogy merjen nagyot álmodni, csak elfelejtettem hozzá tenni: ne az én káromra. Tehát, a helyzet és a feladat adott, ki kell találnom, hogyan mászom ki a csávából. Hirtelen négy lehetőség futott át rajtam.

1. Elmegyek egy bőrdíszműves tanfolyamra és akkor olyan pénztárca lesz belőle, hogy ihaj-csuhaj! Ez így azonban kissé költséges mulatságnak tűnt.

2. Keresek egy jobb agyféltekés jelmezkészítő tanfolyamot. Ha még nincs, az se baj, majd most én föltalálom. Dőlni fog a lé! Ez azért alaposabb tervezést igényelt.

3. Pihentetem a dolgot, hátha elfelejti. Ezzel az volt a baj, hogy ilyesmit szinte soha sem felejt el, tehát a végén meg kapkodhatok.

4. Keresek a neten valami megvalósítható, de kreatív ötletet és furmányos machinériával meggyőzőm, hogy tulajdonképpen igazából azt akarja. Azt hiszem, ez volt a legműködőképesebb ötletem. Így lett az idén szóló szőlő belőle. Eredetileg bagoly akart lenni. Baglyot nem tudtam csinálni, lufiból szőlőt viszont igen. Nem volt más dolgom, mint netes jelmezkeresés közben (persze szigorúan a csemete jelenlétében) véletlenül egy lufiszőlő-jelmezre kattintottam.

- Upsz! Mellényúltam!

- Várj, anya! Hagy nézzem meg!

Azonnal megvette az ötletet, kijelentette, hogy ez sokkal tutibb jelmez. Persze én még egy kicsit adtam az ártatlant, hogy jó lenne, ha eldöntené, mit akar, mert nem szeretek az utolsó pillanatban kapkodni. Ezzel persze megerősítettem a pozícióimat, lelkemben a bíró máris leintette a meccset. Anyalánya: 1-0. Természetesen sikert aratott, főleg hogy végül szétosztotta a sző-

lőszemeket az osztálytársai között. Így végül a meccs állása módosult döntetlenné.

Jó a kreatív gyermek a háznál, edzésben tartja a szülőket. Pláne, ha a kreativitása meg van spékelve elképesztő szókinccsel is. Egyetlen pillanatra se landadhat a figyelem, mert akkor tutira hasba akaszt valami húzós kérdéssel, esetleg egy bölcs beszólással. Másfél éves kora óta folyamatosan beszél, azóta be nem állt a szája. Egyszer - kb. olyan két éves lehetett - elképedve figyeltük, ahogyan mondat közben elalszik és két órával később, ébredése után egy másodperccel befejezi a megkezdett mondatot. Olyan volt, mint amikor a magnón lenyomom a „pause” gombot. Apja szerint ezt a képességét tőlem örökölte, szerintem ez aljas rágalom.

Néha nagyon hálás lennék, ha lenne a gyereken szünet gomb. Sokszor vettem volna már hasznát, hogy megmentsem szorult helyzetemből. Például amikor ötévesen, oviba menet, hajnal hatkor megkérdezte tőlem, hogy Jézus hogyan váltotta meg a világot. Majdnem felcsavarodtam a villanyoszlopra meglepetésemben, zavarba jöttem, mint Ádám anyák napján. Akkor bizony jó lett volna egy kicsit szünetre tenni, hogy legyen időm összeszedni magam és a gondolataimat. Mert ő bizony választ várt tőlem, nem hagyta magát lerázni. Vagy amikor nem értünk haza időben és lekéste kedvenc meséjét, teljes komolysággal megállt előttem és közölte: „Anyá, most menj fel a szobádba és gondolkozz el azon, hogy mit okoztál ezzel nekem.” Igen, már hároméves korában képes volt ilyen összetett mondatokkal lebombázni szülői önbizalmamat. Azt se felejtettem el neki, hogy egyszer egy vita hevében, azt vágta a fejemhez, hogyha így viselkedem vele, többet nem születik meg nekem. Két kötetre való beszólást tudnék összeszedni emlékeimből. Egyszer lehet, hogy meg is teszem és kiadom. Bestseller lesz belőle.

Annnnyaaannnyaanya! – hangzik fel hirtelen a kétségbeesett üvöltés az emeletről. Lélekszakadva rohantam a lépcsőn fölfelé, felkészülve mindenféle borzalomra. Egyszemke állt a szobája közepén, könnyáztatta arccal, egyik kezében tűzőgép, a másikat felém nyújtva tartotta. A hüvelykujjába állított tűzőkapocsra szerette volna felhívni figyelmemet. Gyorsan kiszedtem a kapcsot, a bibit jóddal és csókkal lekezeltem. Kicsit később, amikor kezdett kikerülni az

átéltek hatása alól, és megnyugodva szipogott az ölemben, magyarázatot adott a történetekre, amit amúgy sejtettem.

- Meg akartam nézni hogyan működik! – nem csillogtattam biológiai tudáso-mat, mondván nézni a szemmel nézünk, nem pedig ujjal. Azt sem vettem zokon, hogy nekem nem hitte el, a kapocs szúr, a szúrás fáj.

- Ugye most már tudod, hogyan működik és legközelebb nem az ujjaddal vizsgálod meg a kérdést?

- Többé hozzá se nyúlok! – morogta morcosan.

- Nem ezt mondtam! Használd bátran, papíron. Pusztán csak annyit kérek, figyelj oda, hogy az ujjad ne kerüljön a tűzőgép és a papírlap közé, mert az bizony fáj! – nem válaszolt, csak némán bólogatott. Bölcsebb lett egy újabb tapasztalattal, a kíváncsiságát fájdalommal, könnyel és pár csepp vérrel fizette meg. Mint ahogy minden gyermek, ő is teljes szívvel hiszi még, hogy mindenre képes. Bízik önmagában, félelem nélkül, tudja, hogy birtokában van a hatalom, amivel mindent elérhet, amit akar. Nem ismer határokat, a korlátokat állandóan feszegeti, odébb tolja, elmegy a végsőig. Nem hisz el semmit, csak azért mert én mondtam, mert ez a hagyomány, mert mások már megtapasztalták vagy, mert éppen ez a szabály. Megkérdőjelez mindent, megvizsgálja saját szemszögéből, megszerzi saját tapasztalatait.

Mindannyian így kezdjük. Aztán felnövünk, lassanként megértve, hogy nincs akkora hatalmunk, mint ahogyan azt gondoltunk és bizony másoktól is függünk. Könny és fájdalom árán, keserves tapasztalatokat szerzünk. Mindent megteszünk azért, hogy szeressenek és elfogadjanak, korlátokat állítunk önmagunknak, feladjuk a lázadást, beállunk a sorba. Igen, a legtöbben a könnyebb utat választjuk, mert tudjuk, hogy a harcosok élete kemény, útjuk sokszor magányos és durva csatákkal teli, a nyeresmény viszont bizonytalan, vagy éppen csekély.

Rajtunk áll a választás: beállítjuk gyermekünket a sorba, vagy kézen fogjuk és elindítjuk a küzdelmesebb úton, támogatva őt az utolsó percig és még azon is túl.

Kate Lynn - Anya, feleség, író, projektmenedzser. Realista és álmodozó. A valós, hétköznapi életben két lábbal áll a földön. Saját világában azonban szárnyal, varázsol. Írásain keresztül ámulhatsz, bolondozhatsz, sírhatsz, nevethetsz vele.

Dobos Márta Fricska

Hullámszórt a tömeg, nehéz volt kerülni az embereket. Többen már kicsit imbolyogtak, meg-megbillent a kezükben az üveg pohár, kilocsant belőle a finom nedű. Itt-ott felharsant egy-egy öblös nevetés.

A késő nyári nap finoman melengette a padon ülők hátát. A bennfenntesek emelt hangon nagyizolva méltatták az éppen kóstolt borokat, nedves fára, rejtett füstösségre meg gyümölcsös áthúzásra hivatkoztak. A bornaivak meg tágra nyílt szemekkel figyelték az értékeléseket. Titokban óvatosan megint belekortyoltak a borba, de látszott rajtuk, hogy nem értik, miről beszélnek a borokat méltatók. Nekik ez magas volt, mint csigának a stelázi.

Ők is meg-megálltak több helyen, találomra kiválasztottak kétfajta bort, és jóízűen elkortyolgatták, közben pedig hallgatták az emberek beszélgetését. Volt ebben valami megnyugtató és otthonos.

Csak úgy járkálni az utcán. Azon az utcán, amit direkt ezért zártak le, hogy az egy évben kétszer megnyitott pincéből távoli vidékek borait mérhessék ki. Mert a környéken már nem sok szőlő volt, bor is kevés ezért. De a pincék azért megmaradtak mutatónak, mert bort ünnepelni kellett. Meg a szőlőt és a mustot is.

Szóval csak nézelődtek, iddoggáltak és melengették a hátukat a napon. És főtögzáltak, csak úgy szórakozásul, főleg a pincéket, meg az embereket.

Egy 6-7 éves forma kislány száguldott át a lábak között. Valami furcsa volt a fején. Egy hajpántba egy szép toll volt beletűzve. Mint egy indiánnak.

Szélesen elmosolyodtak. A kislány szélesen éppen feléjük futott. Megtorpant, mikor meglátta a kamerát.

Kérdőn nézett rájuk és talán egy kicsit megilletődött is.

- Nohát, milyen gyors ez az indián kislány, csak úgy fut nesztelenül ebben a tömegben! – szólalt meg kedvesen a nő.

A kislány tágra nyílt szemmel nézett rá. Kezét csípőre tette, szemét mérgesen összehúzta és felháborodottan válaszolt:

- Nem vagyok indián kislány, csak egy tollat tűztem a hajpántomba! Nem értem, miért mondja mindenki ezt nekem? – és nagyot toppantott pici lábával.

A férfi fényképezőgépet tartó keze meglepve lehanyatlott.

A kislány nem várta meg a választ, csak megcsóválta a fejét és tovább rohant. Egymásra néztek, majd elnevették magukat. Friccska volt ez a javából.

Dobos Márta - Novellákat írok főként. Tavaly decemberben jelent meg első, Papírcsavar című novelláskötetem. Pár percnyi lelki feltöltődésnek szánom írásaimat a mindennapok taposómalmában. Gyerekkorom óta imádom a kutyákat – és ez kölcsönös. Izgatottan várom a Minerva Capitóliuma olvasóinak visszajelzését írásaimról.

Zentay László Zsoltika

Szokás szerint korán kelt. Apja, mint mindig, már reggel részeg volt. Az ő hangjára ébredt. És az anyjáéra. Hogy már megint, még mindig veszekedtek. Sosem unták meg.

Kapkodva és a lehető legnagyobb csendben felöltözött és már lépett is ki az ablakon.

Átugrott az alacsony léckerítésen és Tóth néniék felé vette az irányt, akinél - mivel nyár volt - végre itt voltak az unokái.

Ők voltak az egyetlen barátai, így hát, amikor télen elköltöztek reménytelen szomorúság vett rajta erőt.

De Tóth néni itt maradt és mint harmadik unokáját őt is ugyan azzal a szeretettel és törődéssel halmozta el, mint az igaziakat.

- Éhes vagy, Zsoltikám? - kérdezte, vagy inkább mondta a kövérkés nagymama és már rakta is elé a vajas kenyeret és a kakaót.

- A fiúk? - kérdezte félénken.

Mindig ilyen csendes gyerek volt. Csendes és magának való. Vagy csak szomorú, akitől csak ritkán kérdeztek valamit is a felnőttek - ezt az egy öregasszonyt kivéve.

- Azok még alszanak – válaszolta a mosolygós nagymama, majd megsimogatta a fejét. - Te addig egyél. Növésben vagy, kell az energia az egész napos futkosáshoz.

Az ám, a futkosás. Hát el is felejtette.

- Nm khl elmnenni a bohba? - kérdezte tele szájjal.

- Tele szájjal nem beszélünk! - intette meg mosolyogva Tóth néni.

- Nem kell elmenni a boltba? - kérdezte, most már érthetően.

- Elmennél, Zsoltikám?

- Persze, szívesen.

- Na, akkor itt a pénz, itt a szatyor, a cetlire pedig felírtam mit hozzá. Ezt add oda az eladónak, majd ő elolvassa.

Azzal, uzsgyi, már szaladt is a kisbolt felé.

Mire visszaért a fiúk is felébredtek, éppen végeztek a reggelivel.

- Mit csinálunk ma? - kérdezték tőle.

Elgondolkozott. Büszke volt, hogy ennyire számít a szava, hogy a két fiú őt tette meg bandavezérré és gondolkodás nélkül követik akár hová mennek is.

- Menjünk le a patakhoz, nézzük meg a bunkereket – indítványozta, és már nyargaltak is kifelé a kapun.

- Ebédre hazajönni ám! – kiáltott utánuk még Tóth néni, de ők már árkon-bokron túl voltak addigra.

Már majdnem este lett, amikor hazaértek. Még bement a fiúkkal, hogy elmondja, miatta nem jöttek eddig haza, mert addig kergették a békákat a patakparton, míg rájuk esteledett. A mosolygós nagymama nem szidott és nem korholt, csak azon sopánkodott, hogyan mossa majd le unokáiról a szutykot.

Megsimogatta az ő fejét is, majd jó éjszakát kívánt neki és hazaküldte, mondván, szülei már bizonyára hiányolják.

A konyhaajtón lépett be a házba. Apja szokás szerint az asztalra dőlve aludt, anyja a szobában sírdogált, miközben hűgát altatta.

Levetkőzött, bebújt az ágyába és hamar álomba merült. Arról álmodott, hogy neki is van egy mosolygós nagymamája.

Zentay László – gátőr, kulturális antropológus, favágó, autodidakta kertész, örök álmodozó – és író. A lavak történelem elkötelezett kutatója.

Agota Sandorfy

A betolakodott

Alig várta, hogy megérkezzen a nővére! Hosszú hetek óta számolta a napokat. Hatéves buksijában csak egy kép rögzült: lesz játszótársa, ezen túl nem kell minden szerepet saját magának eljátszania a baba-közönség előtt. A szőke-copfos kislány utolsónak szállt le a vonatról. Janka észre sem vette a nagymamát, annyira tolakodott előre, anya hiába akarta visszafogni. Mária gyönyörűbb volt, mint tavaly nyáron! Eddig is találkoztak az iskolai szünetekben, de olyankor alig játszhatott vele. Mária a barátnői köréből pillantásra sem méltatta, kis pisisekkel egyikük sem törődött. Most is a nyolcévesek főlényével rázta meg hajfűrtjeit és várakozón körülnézett. Hamvas arcán, amin egy szál szeplő sem éktelenkedett, magabiztos mosoly terült szét. Janka csodálata enyhe irigységbe akart fordulni, de elhessentette a csúnya érzést. Rajongva nézett fel, ahogy apa leemelte az immár lányává fogadott kis árvát. Jankát mindig egyenrangúként kezelték, esténként hármásban römiztek... Most is elmagyarázták, hogy lehetőség nyílt anya másik kislányát is magukhoz venni, a félárva féltestvér helye velük van. Bár nem volt tisztában az örökbefogadás fogalmával, azt tudta, hogy ezen túl a nővére naponta vele lesz, együtt fognak iskolába menni és délutánonként játszani. Ország-világ előtt büszke lehet csodaszép nővéreire, aki biztosan nagyon okos is. Ezen túl talán a szomszéd Miki sem fogja lerázni, ha játszótársra vágyva utána kuncsorog...

Csak másnap reggel, miután nagymama felkászálódott a vonatra, maradtak magukra a felforgatott gyerekszobában. Bőven elfért a másik kiságy, sőt egy polc is, de Janka szorongva figyelte, ahogy a ruháit, játékait összetolva helyet csináltak Mária fodros ruhácskáinak és a sok új játéknak. Nagymama alig győzte kiüríteni a kosarakat, az utolsóból sok-sok finomság került a spejzba. A konyhakertben szedett, mézédés, tejfölös epret még vacsora után elnyalogatták

. Hűtő nem lévén, így biztosan nem buggyan meg... Janka csodálkozott a sok kolbász (Mária kedvence) töpörtyű, dió, tojás és egyébektől. Ennyit egyszerre boltban, piacon sem látott.

Most, hogy anyáék dolgukra mentek, csak ültek az ágyaikon és szótlanul bámulták egymást... Janka felállt és eligazította, lazította összenyomott blúzeit, erre Mária felugrott és az egészet dacosan visszanyomta balra! Mindezt némán, anya mégis rosszat sejtve nyitott rájuk:

- Minden rendben? Elfértek? - látva a zsúfolt szekrényt Jankához fordulva hozzátette:

- Estére kiválogatjuk melyik kinőtt ruhádat lehet elajándékozni...

Mária diadalmas mosolyát csak Janka vette észre... Felocsúdva gyorsan felajánlotta, hogy menjenek ki sétálni, mindent megmutat a környéken. Remélte, hogy Miki is előkerül, a kíváncsiság biztosan fúrja az oldalát. Délig sétáltak az állomás körül, ahol a raktárba beosonva a búzában úgy lehetett mélyre süllyedve lépegetni, mint a holdon. Sokat nevettek, már-már úgy tűnt jó testvérek lesznek. Ebédre szokás szerint apa is átjött az irodából. Kifogásolta, hogy Mária nem kér tejet, "ne válogass" közölte röviden. Csak Anka vette észre az ellenséges villanást Mária szemében "ne parancsolj, nem is vagy az apám" mormogta hangtalanul. Este együtt segítettek öntözni a konyhakertet, ahol a nehéz munka (és a régen ugaron hagyott, kipihent föld) hatására hatalmas zöldpaprikák növegték. Janka szakszerűen emelgette a hatalmas vödört: két kézzel markolva megfordult a tengelye körül és jóval odébb lerakta. Így araszolva ért vele a kertig! A vízből ki-kiloccsant, de sebj! A hidegzuhanó jólesett a forró porban mezitlábasan talpaló lábacskáknak. Mária elámulva nézett, ő ugyan be nem piszkolja magát! Csak saját könnyű kannájából volt hajlandó locsolni, anya hiába mutatta, hogy a tövekre adjon vizet, neki jobban tetszett a növény tetejét lemosni, eláztatni.

Hamarosan a kiskamasz Mikivel is sikerült találkozniuk, aki ragyogva jött az "új" biciklijét bemutatni. Rögtön megigézte Mária szépsége és nagyvonalúan felajánlotta, hogy megtanítja biciklizni. Ez a gyakorlatban rosszul sült el, mert vékonyka karjaival alig tudta tartani a vékony kerékpárt, kis híján egy halomba zuhantak. Mária követelte, hogy továbbra is fusson mellette, észre sem vette, hogy Miki lemaradt, ő meg elterült, mint egy béka! Csupa kosz ruhája és horzsoltság láttán Janka megszánta, de a méltatlankodó arckifejezés és a kezdődő hisztizés kacagásra ingerelte. Miki vele nevetett!

Biztonság kedvéért gondosan megvizsgálta a biciklit, mielőtt elbúcsúzott a lányoktól.

Janka most érezte először, hogy Miki mégiscsak az ő barátja.

Egy szép napon sor került a rég áhított királynős játékra is. Beöltöztek. Anya pongyolája lett a palást és a cselédnek egy kötényke került a derekára. Mária kényeskedve parancsolgatott, Janka készségesen ugrált körülötte és arra gondolt, hogy szerepcserekor ő majd megmutatja milyen egy jószágos királynő... Teltek múltak a napok, amikor feltűnt, hogy elsőre mindig Mária lett a királynő és mire cseréltek volna, kényeskedve közölte, hogy elfáradt! Janka kezdte megelégedni a méltánytalan helyzetet, csak az iskolába vonatozás felejtette el ezt az igazságtalan elbánást. Kevesebbet játszhattak együtt, mert Mária sokat küszködött a leckével, amit Janka öt perc alatt letudott és mehetett (megint egyedül) játszani. Anya aggódva figyelte a fejleményeket, az iskolát találta túl szigorúnak, nem akart szembesülni Mária gyengébb képességeivel. Egyre többet foglalkozott vele, így Janka még inkább magára maradt és elgondolkodott: még sincs játszótársa és már anyáék sem vele törődnek! A nővére hatalmas csalódást okozott, betolakodott, elrabolta a szüleit, vigyék vissza nagymamához! Ezt egyik vacsoránál bátran előadta, de megdöbbenésére anyja és apa egyszerre szörnyedtek el! A csalódott Janka összeomlott, kiszaladt alóla a talaj, elájult... de még látta Mária gunyoros mosolyát...

A doktor bácsi nem talált semmi szervi bajt, pihenést és anyát félrevonva sok-sok szeretetet javasolt. Ezzel jószírvével megmentette a kis család szétesését... Karácsonykor a két kislány vidáman ugrabugrált, míg az angyalok berepülnek a karácsonyfával a másik szobába. Mária tudálékosan közölte:

- Nincsenek is angyalok, anyáék most díszítik a fenyőt... látva Janka kétségbeesett, tágra nyílt szemét, jószágosan helyesbített - Nyugi, csak vicceltem!

Ekkor kovácsolódtak valóban testvérekké...

Agota Sandorfy - Torontóban élő nyugalmazott kohásztechnikus, aki szerelőszalagon, majd targoncásként húzott le húsz évet a kanadai General Motors egyik (mára megszűnt, nyoma sincs) üzemében. Azóta hátizsákkal járja és fotóztatja a világot. Az egyik első Vidi Rita: Író születik tanfolyam óta foglalkozik írással és legújabban kínai ecsetfestéssel.

Carol Inna

Mester és a Modell

Régimódi, még talán monarchiabeli nyers téglás vasúti állomásépületen tábla hirdette:

„Tolna – Mözs.”

Előtte sin párok futottak és emberek mindenütt. A szokásos vasárnap délutáni forgalom, amikor mindenki igyekezett visszamenni oda, ahol lakott. Diákok a kollégiumba, családok vissza a látogatásból és dolgozók is, akik Pesten dolgoztak. Holnap munkanap.

A távolból már látható volt a füst és a gőz, amit a mozdony eregetett. A váltóór már leengedte a sorompót, ami a legbiztosabb jele volt annak, hogy közeledik a vonat. Mindenki kémlelte a messzeséget.

Azután méltóságteljesen befutott a pesti személyvonat. Sok kocsiból állt, de mégis futottak mellette az emberek, hogy helyet kapjanak.

Ott rohant kis fekete lakk kofferjével a lány is, aki Pestre szeretetett volna utazni. Én voltam az.

Rohanás, kapaszkodás, furakodás. Ha a szüleim ezt látnák, biztosan aggódnának, hogy eltaposnak, hogy lemaradok, hogy elveszik tőlem a kis koffert, és ki tudja, hogy még miért?

Végre bejutottam egy kupé-ba, ahol volt még üres hely. Feltettem a csomagomat a felső hálóba, azután megnyugodva lehuppantam a fapados ülésre. Felnéztem és akkor láttam meg a szemben ülő szomszédomat, akit már szinte évek óta nem láttam, de mindketten megismertük egymást. Egy volt általános iskolai tanáromat. A rajztanárt.

A vonat nagy sípolások között meglódult és elindultunk. Az a fajta vonat volt, ami „minden eperfánál megáll”.

Nem kellett bemutatkoznunk egymásnak, mert tudtuk, hogy kik vagyunk. Beszélgetni kezdtünk.

– „Hová utazol?” – „vissza, Pestre.”

– „És a tanár úr?” – Ő is.

Jé, mindketten Pestre. Persze, mert én ott lakom, Tolnán csak látogatóban voltam a Nagymamámnál, talán vakáción?

Tanár úr valami munka ügyben utazott fel Pestre, mert ott szeretett volna tanítani a Főiskolán. Nem csak rajztanár volt, hanem festőművész is.

Meglehetősen zavarban voltam, egy részt, hogy miről fogunk beszélgetni az elkövetkező 4-5 órában, hiszen ájultan tiszteltem őt, de fogalmam sem volt a festészetről. A rajzról meg nem sok jót mondhattam volna, hiszen még a ceruzát is ügyetlenül fogtam és az általános iskolai rajz témákat meg kifejezetten utáltam. A kockát, a téglatestet, a korsót, az almát és mindazt, amit az osztálynak le kellett rajzolnia.

A Tanár úr, amikor először megláttam bejönni az osztályba elég furcsán nézett ki. Valami térdig érő télikabátból kivett báránybélésből fabrikált mellény volt rajta. Elégge bő lehetett, mert mint egy kaftán lengett körülötte.

A lányok, velem együtt kuncogtak a jelenségen.

Tanár úr megmagyarázta, hogy ez egy fontos ruhadarabja, mert a fogságban nagyon felfázott a veséje, meg a hólyagja és vigyáznia kell magára.

„Vese és hólyag”? Fetrengtünk a röhögéstől, mert ezeket a fogalmakat mi csak disznóölésnél hallottuk. Azt gondoltuk, hogy ilyen testi dolgai nincsenek a Tanár úrnak, csak fennkölt szelleme, meg a festészet.

A beszélgetés döcögött, amikor váratlan kérdést tett fel:

„- Mondd, te hol szeretsz jobban: Tolnán, vagy Pesten?” (Tudni illik, hogy pesti létemre az általános iskola felső tagozatának 3 évét Tolnán végeztem el.)

„-Tolnán.” vágtam rá. (Mint a gyerekeknek, amikor felteszik a kérdést: kit szeretsz jobban, Apát, vagy Anyát?).

„- Magyarázd meg: miért szeretsz te Tolnán lenni jobban, amikor a szüleid Pesten vannak?”

Hát éppen ezt nem akartam megmagyarázni.

Lehet, hogy jóindulatú érdeklődés volt csupán, de én valami öreguras pletyka éhséget véltem felfedezni, aminek nem akartam tápot adni.

Meg szégyelltem is. Mondtam volna el, hogy Pesten nélkülözünk?

Hogy 10 évvel a háború után nálunk még mindig ostromállapotok vannak?

Hogy mindenünk összetört, elveszett, vagy soha nem is volt?

Hogy Apám nagyon rendes, jó ember, de élettertelen. Nem tud több pénzt előteremteni, mint ami a fizetése. Anyám meg szinte rabszolga. A család rabszolgája. Nem ment el állásba, nehogy minket, négyünket az utca neveljen.

Így azután Anya állandóan mos, mert hamar összepiszkítjuk a ruhákat, meg alig van pár holmink. Kellékei a teknő és mosószappan. A tűzhelyen állandóan víz melegszik a mosáshoz. Hatalmas kosárral jár vásárolni a piacra és főz, főz állandóan, mert mi mindig éhesek vagyunk.

Apám egész nap egy bankban robotol, pénztárosként és állandóan retteg: hogy hiánya lesz, amit meg kell majd fizetnie, és hogy a személyzetis nő nem találja elég jó elvtársnak?

Mániája lett, hogy nekünk egy szocialista családnak kell lenni és minden „úri allúrt” üldözött. Nem volt szabad tányért váltani a leves után, amit pléh kanállal kanalazunk ki, vagy szánkhoz emelve szűröcsöljük. Nálunk minden pléh. A tányér, a kanál és a bögre is. Mert ez nem törik össze.

Bezzeg a Nagymamámnál (Tolnán), minden szép és „úri”. A porcellán tányérok, ami még az ő anyjáié volt, a poharak, amiből szódavizet iszunk, amit a Saller szódástól vesz rendszeresen, amikor az jön a kétlovas szódás kocsiival. Terítő az asztalon. Szép ágyneműk, régi, de szép bútorok. Az egyik szobában zongora, amin senki nem tud játszani, de jól néz ki. Én szoktam klimpírozni rajta.

És azok a finom ételek, amiket ő főz. Vasárnaponként hátra megy a csirke ólhoz és elkap egy csirkét, amit kegyetlenül levág és kiránt. (Olyan ízű ma már nincs is!) Pedig egyedül él, kis özvegyi nyugdíjból, de gazdálkodik.

Már nem tudom, hogy mivel magyaráztam ki magamat, a Tanár úr kérdésére, hogy miért szeretek jobban Tolnán lenni, mint Pesten? Lehet, hogy semmivel sem, csak egy kamaszos vállvonogatással.

- „Csak.”

A vonat közben ment, az utasok felszálltak, mások leszálltak. A kiskatonák aludtak, a munkások kártyáztak, másoknál előkerült az elemózsia. Ettől lett azután az a jellegzetes „vonatszag”, ami fokhagyma, pálinka és izzadságszag keveréke a kihűlt cigaretta füsttel együtt.

4-5 órán át ültünk egymással szemben a Tanár úrral és fogalmam sincs, hogy miről beszélgettünk. Verbálisan.

Mert testbeszéd, az volt. Állandóan oda értette a térdét az én vékony és csontos térdemhez és időnként a kezemet is megfogta és szorongatta. Nem tudtam, hogyan vonjam ki magamat ez alól?

És akkor előállt az ötletével, hogy lerajzolna, v. lefestene.

Elképedtem. Abban a korban voltam, amikor nagyon csúnyának és szerencsétlennek éreztem magam. Sem énekelni, sem táncolni, sem rajzolni, még kézen állni sem tudtam, a hajam is szög egyenes és vékonyszálú, miközben a többi lányé dús és hullámos volt. Ami a legrosszabb, hogy túl magas is voltam. Állandóan aggódtam, hogy még nőni fogok. Hiszen az ismerősök így köszöntöttek: "Meddig nősz még?"

És akkor a Tanár úr le akar festeni? Engem?

Hol... mikor... és miért?

„Van egy kis lakásom itt Pesten..... hiszen itt fogok tanítani.”

Latolgattam a várható fejleményeket. Miközben töprengtem, megérkeztünk. Mindenki felugrált, kapkodtak a csomagok után, tülekedés támadt a vagon kijárata felé. Már ismerős épületek tűntek fel.

Tanár úr udvariasan levette a bőrröndömet, amit azután én vittem tovább. Nála is volt egy nagyobb, amiben - gondolom- a holmija volt. Kifelé mentünk az állomás épületből. Egyedül utaztam, telefonunk nem volt, így nem is várt senki.

„- Menjünk el egy Ekszpresszóba!” - javasolta.

Ekszpresszó? Hát nem tudja, hogy az espresso? Hogy így nevezik? Nem sokat járhat ilyen helyekre, ha még azt sem tudja, hogy mi a neve.

Az a szó, hogy „ ekszpresszó” hirtelen kinyitott egy láthatatlan ajtót és én ezen az ajtón kísétáltam. Megszűnt a varázslat: a tanár felsőbbrendűsége és a diák tisztelete már nem volt érvényes. Felszabadultam.

Hirtelen elegem lett az egészből. A hosszú utazásból, a térdnyomogatásból, a kilátásba helyezett modellségből és az egész molesztálásból, aminek ki voltam téve.

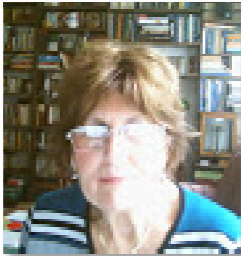
Nem is válaszoltam az ajánlatára.

Sietősen, anélkül, hogy bármilyen címet cseréltünk volna, vagy valami konkrét találkozási szóra esett volna, elköszöntem, felkaptam a kis fekete lakk kofferemet és felugrottam a 49-es villamosra, ami hazafelé vitt a szerény, de biztonságos szülői házba.

A minap Tolnán jártam és láttam a Képművészeti Múzeumot. A Mester művei voltak kiállítva.

Főleg a Holt-Duna ág és annak árterülete, ami csodálatos szép képeken van megörökítve. A kacsák, a gólyák, a halász ladikok, a bárka. Az egyenetlen part mentén horgászok, a kissé zöldes víz, felette rovarok hada.

És akkor mit látok? Táncoló nimfákat az Ártézi kút körül. Fiatalon, meztelesen, kecsesen lejtették táncukat, valami kis sálakat lengetve. Az a nyurga ott középen, csak nem én vagyok? Azt hiszem, hogy: igen.
Hát mégis lefestett?

Menráth Ágnes vagyok. Családban élek, férjem és két felnőtt gyerekem, négy unokám van. 25 éven át tanítottam egy általános iskolában katolikus hittant. Itt nyílt módomban a gyerekeknek színdarabokat és báb-játékokat írni, amit be is tanítottam és elő is adtuk. Most a RitArt íróképzőt elvégezve, új életem kezdődött és szeretném a saját megélt és hallott történetemet elmesélni.

Fodor Judit Akarat-Vágy

Annyira akarta! Lassan már ott tartott, hogy minden elvét feladva még egy kuruzslót is felkeresett, hogy csináljon valamit, bármit.

Öt évvel ezelőtt pont ezen a napon kérte meg a kezét. Most is gyönyörű, napfényes idő volt, a nap sugarai átsejlettek a levelek között, arany csíkokkal vonva be a faágakat és az alatta elterülő pázsitot. A reggeli kávé szürcsölgetve azon elmélkedett, hogy mi is fog ma történni. Bejelentkezett egy varázslóhoz. Soha nem hitt benne, azt sem tudta mi fog történni, kicsit félt is. De az elmúlt évek sorozatos csalódásai elnyomták a remegést a gyomrában, már másra sem tudott gondolni, csak egy növekvő picike életre a pocakjában. Ezzel kelt, ezzel feküdt. Amikor igent mondott, elképzelte, hogy az esküvő után hamarosan várandós lesz, majd pár év múlva egy kistesóval is megáldja az élet a családjukat. Ehelyett már eltelt öt év és semmi. Már az öcsi is szadgálhatna az udvaron, nekik mégis kettesben kell lefeküdni minden este.

Egy idő után már semmi másra nem tudott gondolni.

Az elején még minden hónapnak reményteljesen indult neki, nem is sejtette, hogy milyen hosszú küzdelem lesz. A piros betűs ünnepeket egyre nagyobb csalódottsággal fogadta. Két év után kezdett gyanakodni. Hiszen a szakirodalom is ezt írja, „két év sikertelen próbálkozás után”...

Mára végigjárták az orvostudomány által kínált összes lehetőséget, túl voltak minden lehetséges próbálkozáson. Már a feladás küszöbén állt, amikor egy ismerős adott egy telefonszámot.

- Itt majd segítenek! Néhány alkalom után másként fogod látnia világot is!

Első megdöbbenése után – hiszen sosem hitt az ilyenekben – rögtön nemet mondott, majd jó néhány hónap múlva mégis elővette a számot. Kicsit tartott tőle, de már nem látott más kiutat. Úgy érezte minden lehetőséget meg kell

ragadni, minden próbálkozás egy újabb esély, és már nem tudott másra gondolni, az évek alatt minden egyéb – szerinte teljesen normális – dolgot kipróbáltak. Hát legyen, mit veszíthet.

A reggeli kávé mellett elképzelte, hogy belép egy füstös, homályos szobába, a varázsló csinál néhány hókusz-pókuszt, majd útjára engedi. A szája kényszeredett mosolyra húzódott, amikor ezt a képet látta maga előtt. Mindig ódzkodott ezektől. Két lábon állt a földön, mindent rendre megtervezett majd megvalósított, akár sikertörténetnek is nevezhetnénk. Az iskoláit szín ötössel fejezte be, már az egyetem elvégzése előtt megkeresték egy jó nevű cégtől, és állást ajánlottak. A munkájában sikert sikerre halmozott, szépen lépkedett a ranglétrán. Egy lazítás estén megismerkedett egy helyes fiúval, aki végül elrabolta a szívét, majd öt évvel ezelőtt feleségül is vette. Úgy érezte, itt az ideje a családbővítésnek is, de a várva-várt baba csak nem akart megérkezni.

Megitta az utolsó kerty kávé, majd elindult dolgozni. Estére volt időpontja. Napközben teljesen megfeledkezett az esti programról, a munkája elvonta a figyelmét, mindig a maximumot nyújtotta. Nem esett nehezére, hiszen jól csinálta, értett hozzá. Amikor az iroda már teljesen kiürült, elkezdett ő is összehúzódnak, akkor villant be újra, hogy hová is készül. A gyomra kissé összehúzódnak, tartott az ismeretlentől, de a vágy egy kisbaba után legyőzte félelmét, és határozottan lépkedett a célja felé.

Meglepődve állt meg a megadott címnél, egy teljesen hétköznapi családi házat látott. Óvatosan becsengetett. Jól ápolt, kedves nő fogadta, és beinvitálta. A következő meglepetés a szobába lépve érte. Barátságos, melegen berendezett helység, ahol kényelmes fotelbe ültette, teával kínálta. Lassan oldódott a feszültség a gyomrában. Kellemesen elbeszélgettek, majd újabb időpontot beszéltek meg.

Hazafelé tartva végig gondolta a találkozást. Kissé csalódott volt. Füstölő várt, varázsigét, de „csak” beszélgettek. Ha jobban belegondol, kellemes volt, de mégis érzett némi csalódottságot. Azt hitte, itt majd megmondják a tutit. Vagy legalább úgy csinálnak. Érezte azonban, hogy ez nem erről szól. Komoly munkába kezdtek, és ezek csak az első lépések voltak.

Jó néhány ilyen alkalom eltelt – voltak benne kellemetlenebbnek tűnő beszélgetések is – mire felismerte, hogy tényleg másképp látja a világot. Okozott némi nehézséget szembenézni önmagával, az egójával, de rájött, hogy szembenézni az énnel, megismerni önmagunkat, mekkora haszonnal járt. A kisbabáról már jó ideje nem is beszéltek. Egy reggel – amikor megint tényként kellett megállapítania, hogy most sem történt semmi – döbbenten ismerte fel, hogy a szokásos csalódottság érzése elmaradt. Még mindig vágyott persze a babára, de a beszélgetések alatt rengeteg felismerést tapasztalt, már nem görcsölt. Megértette, hogy amikor elérkezik az idő, beköszönt a várva várt öröm is. Megtanult befelé figyelni, csendben lenni. Adni.

Eltelt talán egy év is az első találkozás óta, de még mindig rendszeresen eljárt az alkalmakra. Ma már ritkábbak voltak ezek, hiszen azóta annyi minden megváltozott az életében. Önkéntes munkát vállalt, néha besegített a barát-nőjének is. Vigyázott a gyerekekre. Régebben ezt el sem tudta képzelni. Csak magára gondolt. Mára teljesen átalakult - belülről.

Tavasszal kertészkedni kezdett. Egy kis területen elvetett néhány magot, minden nap szeretettel gondozta, locsolta. Még beszélgetett is a növényekkel. Amikor az első hajtások kibújtak, mérhetetlen büszkeséget érzett. A lelkesedése csak fokozódott, amikor az első terméseket már az asztalra tehette. A férje is észrevette a változást. Csendben figyelte, ahogy felesége kivirul. Bármit megtett volna, hogy boldognak lássa, nem is gondolta, hogy egy kis kert ennyire felvillanyozza a nőt. Örömmel segített neki, amikor ő nem ért rá. Jó néhány hét késéssel vették észre, hogy az elvetett magokkal együtt egy új élet is növekedni kezdett. Megérkezett a határtalan boldogság az életükbe. Karácsonykor már hármasan ünnepeltek, és élvezték kiteljesedett életüket.

Fodor Judit - Anya, feleség, dolgozó nő. Már gyerekkoromban is imádtam olvasni. Amikor erre nem volt lehetőségem, fejben fogalmazgattam a történeteket A Kreatív Írás tréning óta felszabadult a lelkem egy újabb része. Rendszeresen noszogat az írásra. Hiszek abban, hogy a hétköznapi történetek is mindig tartogatnak tanulságot, amittől jobbra válik az élet.

Ládi Zsuzsa

Földhöz ragadt marslakó – Első fejezet

Amikor a szomszédjaidról megtudod egy szép tavaszi napon, hogy valahonnan a Galaxis másik végéből jöttek egy kis sziklabolygóról, az némiképp meglepő. Amikor a tudomásodra hozzák, hogy a kiskutya, akit a születésnapodra ajándékoztak neked a legkevésbé sem kutya, sokkal inkább egy másik dimenzióból származó lény, amely legyekkel és pormacsákkal táplálkozik, azon felvonod a szemöldököd. De amikor a szüleiről kiderül, hogy marslakók... na, az már traumatikus. Legalábbis így gondolta ezt Péter, aki a tévében hallotta ezt a szót, és rájött, hogy tökéletesen illett az ő helyzetére, amikor a szülei szembesítették azzal a ténnyel, hogy egy hét múlva hazaköltöznek a Marsra, kezdjen el pakolni. Még az úrhajót is megmutatták neki, hogy „meghozzák a kedvét” az úthoz, de amikor a fémtákolmányra nézett, inkább kifutott volna a világból. A „csak két hónapot kell majd utaznunk az új sugárhajtású motoroknak köszönhetően” sem hangzott túl jól.

Péter teljes mértékben elégedett volt a földi életével. Mióta az eszébe tudta, boldog volt itt. Iskolába járt, barátai voltak, most került az osztályukba Mara, aki már az első nap rámosolygott, szóval köszönte szépen, esze ágában sem volt elköltözni a Marsra. Főleg nem az őszi szünetben, amikor a fiúkkal nagy focimeccset terveztek a falu mögötti rétre. Főleg nem úgy, hogy már tanultak a bolygókról, és a forró vörös bolygón való élet ötlete egyáltalán nem tetszett neki. Szó sem lehetett róla, hogy elhagyja a kék bolygót, hogy átköltözzön a vörösre, ahol nem volt se víz, se növények, se focipálya, se légkondi. És persze nem voltak ott szép, mosolygó lányok sem. Nem.

A vörös bolygót egyértelműen nem neki találták ki, mondjanak bármit, neki a Föld volt az otthona. Viszont azt nem tudta, mit tehetne, hogy ezt az utat megússza. Ugyanis a szülei hajthatatlanok voltak. Valami olyasmit mondott az apukája, hogy kapott egy új munkát odaát, amit nem utasíthatott vissza, mert egy jó ismerőse kérte tőle a szívességet. Pétert az apja munkája egyáltalán nem izgatta, mert ő csak annyit látott belőle, hogy egy aktatáskába pakolt be

számokkal teleírt papírokat. Minthogy a matematika nem tartozott a kedvenc tantárgyai közé, nem sokat törődött az iratokkal se. Csak annyit tudott, hogy a költözés egyáltalán nem volt fair!

Három nap telt el a szörnyű bejelentés óta, de a fiú még mindig ott tartott, hogy nem akart elmenni sehová, köszönte szépen.

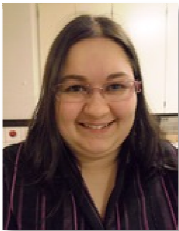
– Petikém! – kurjantotta az anyukája. – Elkezdted már a pakolást?

Péter bosszúsan belerúgott az ágya lábába. Nem. Még nem kezdte el a pakolást, és nem is fogja elkezdni, mert ő bizony a Földön marad, ha tetszik a szüleinek, ha nem.

– Igen, anya! – kiáltotta, és a hátizsákjára nézett.

Egyetlen megoldás volt: el fog költözni, na de nem a Marsra! Arról szó sem lehetett. Nem. Péter a legnormálisabb emberhez fog költözni az életében: Juci nénihez. Juci néni régebben a szomszédjában élt, csak átköltözött a városba, hogy közelebb legyen az unokájához, de előtte sokat vigyázott rá, amikor kicsi volt. Péter biztos volt benne, hogy a néni nem bánna, ha megint ott maradna vele egy ideig. Mondjuk pár évig. Mondjuk a ballagásig. Még az iskola is közelebb lenne, mint most, talán gyalog is járhatna. Igen, ez volt a lehető legtökéletesebb megoldás a problémájára.

Gyorsan betette a legfontosabb dolgokat a hátizsákjába, és elrakta azt az ágya alá. Izgatottan várta, hogy beesteledjen.

Ládi Zsuzsa - író, 1991-ben született Karcagon. A Debreceni Egyetem magyar alapszakán végzett, jelenleg a finnugrisztika szak hallgatója. Eddig elsősorban saját blogján publikált.

Wimmer Éva

A gyökerek hatása

Amikor a gyerekek leültek játszani, még csak nem is sejtették, hogy milyen életre szóló élményben lesz részük. Az unokatestvérek nem társasoztak, nem kártyáztak, nem számítógéppel játszottak, nem is boltban vett játékkal szórakoztak. Sem kisautó, sem baba, sem lego, sem egyéb előre gyártott játék nem volt náluk.

Mégis ez a játék volt az, ami mind a négyük életére nagy hatást gyakorolt. Sok mindent megtanultak: alkudozni, kompromisszumot kötni, határokat betartani, közösséget alkotni, belefeledkezni valamibe és a mama hívására vacsorához menni. Ez utóbbi volt a legnehezebb, még akkor is, ha már éhesek voltak.

Évek teltek el, a gyerekek lassan kikoptak a játékból.

Jancsiból János lett és hentes. Sokáig másoknak dolgozott, kitanulta a szakmát, aztán megnyitotta az első saját boltját. Rengeteget dolgozott vele, minden pénzt beleölt, amit addig összeszedett. De nagyon szerette csinálni, és valahogy biztonságban is érezte magát, mert úgy gondolta, hogy jó helyen van. Állandó küzdelmet folytatott a bürokratikus hivatalokkal, de ez nem akadályozta meg abban, hogy a vevőivel mindig kellemesen elbeszélgessen, és tudja, melyiküknek mi az igénye. Milliomos nem lesz belőle, de nagyon reménykedett benne, hogy a családját el tudja majd tartani. A valahai közös játékból az eredményes gazdálkodást örökölte.

Szilvikéből Szilvia lett és marketinges. Szépen araszolt felfelé egy mult cég ranglétráján. Vidám természete volt, és mindig a határait feszegette. Állandóan új ötletekkel kísérletezett, hogy minél jobban menjen az üzlet. Időnként bejött, máskor nem. Szerette kielemezni az eredményeket, mert akkor kézzelfoghatóvá vált a siker. Szeretett volna már családot, de még nem találta az igazit.

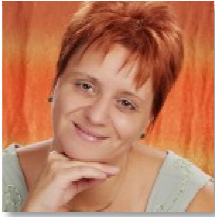
Roliból Roland lett és kockafej. Hivatásszerűen bújta a számítógépet. Egy bank kezdő informatikusaként nagyra tartotta magát, pedig négyük közül ő volt a leglustább. Igaz, a gyerekkori játékban a legeredményesebb. Élte az ifjak aranyéletét, nem tervezett előre. Szeretett kockáztatni, és mivel szerencsés fajta, általában be is jött neki.

Zsófi a legkisebb, a legnagyobbat alkotta: már 4 gyereknek adott életet. Anyatípus volt, ennek megfelelően oroszlánként védte a gyermekeit. 24 órában látta el a családját, de nem idegeskedett. Jó szervező volt, és nem aggodalmaskodott. Nyugodt természete tette lehetővé, hogy a gyerekeknek kutyája, macskája, nyula legyen. Remekül alakított ki közösséget a családjából, tömegével jártak hozzájuk a gyerekek barátai, mert jól érezték ott magukat.

A már idős nagymama mindig szívesen látta az unokáit vendégül, főleg azt szerette, ha mindnyájan együtt voltak. Ilyenkor mindig szóba kerültek a gyerekkori szép emlékek. A dédunokák hallgatták és rohantak a hátsó udvarba megnézni, hol játszottak a szüleik. Már csak a hely volt meg, a tartozékok az idő martalékaivá váltak.

Mi volt ez a játék, ami mind a négy unokatestvérnek ilyen sokat jelentett? Ők úgy hívták: „birtokomba vettem”. Éveken keresztül játszották, ahányszor csak a nagyszülőknél találkoztak. A színtér a hátsó udvar volt, tele érdekesebbnél érdekesebb tárgyakkal: faágak, szezonban gyümölcsök, törött bögre, biciklipedál, kulcsdarab, madártollak, időnként kismacskák, meg minden egyéb „régészeti” tárgy, ami csak a kertben megtalálható volt. Ezeket tárgyakat adták-vették egymást közt. Mindenkinek volt egy területe, ahová a kincseiket gyűjtögettek. Egy régi szerszám sok kis apró fémdarabkáját használták pénznek, de nem volt ritka a csereüzlet sem. Folyamatosan barangolták az udvart, hogy a legkülönfélébb kincseket találják. Érdekes módon a játék békés volt, csak ritkán veszekedtek. Nem túllicitálni akarták egymást, hanem csak a kedvükre való tárgyakat begyűjteni és rendezgetni. Cserélgettek, hogy mi illik egymáshoz. Néha egy-egy tárgynak felment az értéke, ha többüknek is kedve támadt rá. Ilyenkor megindult a licit. Az óhajtott tárgyért lehetett ajánlani cseretárgyat vagy a pénzként szolgáló fémdarabkákat. Az nyert, aki olyat tudott nyújtani, amire a tárgy tulajdonosának szüksége volt. Jól megtanultak alkudozni is.

A játéknak sosem volt kikiáltott győztese. Ma már azonban tudják, hogy mind a négyen csak nyertek vele.

Wimmer Éva - A pénzügyi szakemberként az írásba menekülő dolgozó nő, feleség és anya lecseréli a számok és jogszabályok száraz világát az élet szépségével, érdekességével, izgalmával.

Engi Zsuzsanna

Ott fenn a felhők felett

Frissen koppannak a léptek a kora tavaszi délelőttön, nyikordul a kopott léckapu, megreccsen, ahogy hozzáér az alja az egyenetlen betonjárdához. Zsuzsa betolja a piros biciklit, megtartja a derekához támasztva, visszafordul, becsukja a kaput, rátolja a reteszt, majd a bringát tolvá a ház felé siet. Az öregedő emeletes ház szürkén és masszívan áll a ragyogó napfényben, előtte sárga nárciszok hajladoznak, a bejárati ajtó mellett egy apró kutya vakkantgat. Noha láncon van, valahogy nem akarja letámadni az idegent. Pedig a nő kirí a környezetből, mintha idevalósi lenne, meg nem is. Látszik, hogy ismeri a járást, de az öltözete arról árulkodik, vendégségbe jött. Kopogtat az ajtón, majd azonnal nyit is be, mintha nem számítana elutasító, zárt ajtóra. Az előtérben körülnéz, papucsok, cipők sorakoznak a küszöb előtt. Ő is leteszi fűzős sportos cipőjét, majd erősebben megkoppintja az üvegajtót és benyit. Mintha otthon lenne.

- Éva! – nincs válasz, elhalad az üres nappali mellett és a konyha felé indul, ahonnan edények zörgése hallatszik.

Belép és hátulról megéri a bent tevékenykedő nő vállát. Ő megfordul és már mosolyog is, nincs meglepve, hogy a vendég már a konyhában van, azonnal leteszi a törülgető ruhát és már öleli is a barátnőjét. Összeborul az őszesen világosbarna, sportosan rövid, dús hajú és az őszesen vörösesbarna, ezüstös hajgumival rögzített hosszú hajfonatos fej. Barátnők egy életre, a születésüktől kezdve. Ők már tudják, ezt a kapcsolatot nem fogja más megszakítani, csak az utolsó hívó szó. Majd pedig ha annak eleget tettek, ott folytatják, ahol abbamaradt.

- Lassabban beszélj légy szíves, nem jó a fülhallgatóm, a múltkor is Anyámmal olyan gyorsan tárgyaltatok, hogy semmit sem értettem. Te Zsuzsa, tudod mit találtam a padláson? Előkerült az összes régi képünk. Megnézzük őket amíg

fő az ebéd? – azzal Éva már teszi is fel a gáztűzhelyre a kávévizet forni és a kisült pogácsákat barátnője keze ügyébe helyezi.

- Persze, ha megint hadarok, csak állíts le, ahogy szoktuk. – és Zsuzsa látja, ahogy barátnője figyeli a szája mozgását. Egy éve találkoztak, de a régi reflexek pár perc múlva visszatérnek, ugyanúgy fog hangsúlyozni és beszélni, mint apró gyerekkoruk óta mindig, az ő közös nyelvükön. A képek, micsoda dél előtt lesz, hihetetlen, mennyire fel tudnak mindketten töltődni a régi kedves emlékek felidézése által.

- Emlékszel? – és már egymás mellett szoronganak a konyhaasztalnál és netelve, kicsit meghatódva nézik önmagukat egy réges-régi képen, amelyiken két büszke anyuka babakocsit tolvá mosolyog a fényképezőgépbe, miközben az egyik kislány éppen a másikhoz akar átmászni.

- Hány évesek voltunk? Várj, itt a másik kép, nézd a tortád, egy gyertya van rajta! Micsoda pepita nadrág van rajtunk! – és a két nő összevet.

Egymásba kapcsolódik a gyönyörű kék szempár és a csokoládébarna, bánattal teli. Tudja, milyen megjegyzés következik.

- Hiányzik Anyukád, nagyon szerettem. – majd Éva újabb képet emel fel a dobozból. Két óvodás kislány pózol rajta, mellettük kis kétkerekű, régi divatú bicikli. Látszik, hogy alig várják, indulhassanak játszani, csak az ünnepségnek legyen már vége. Zsuzsa szíve kicsit összeszorul. Igen, akkor még minden rendben volt, barátnője ugyanolyan kislány volt, eleven, fürgé rosszcsont, mint jómagá. Akkoriban nem is nagyon értette, hogy hirtelen miért kell a barátnőjére jobban vigyázni, miért nem jöhet mindenhova vele és mi az a fűtyülő zajt kiadó kis szerkezet a füle mögött, amiért még a haját is megnövesztette, hogy eltakarja. Ahogy múlt az idő, lassan megszokta, hogy Évával mindenki hangosabban beszél és ő is rászokott erre.

Azután Zsuzsáék elköltöztek és már nem járhattak ugyanabba az iskolába. Havonta egyszer, ha találkoztak és a barátság maradt ugyan, de lazult. Leveleztek, de hát az nem fogócska, meg bújócska, meg közös hasonfekvős olvasások, elsuttogott titkok. És akkoriban barátnője már mindkét fülén hallgatót viselt.

- Anyu, miért nem gyógyítják meg? – ostromolta Zsuzsa gyógyszerész édesanyját folytonosan kérdésekkel. – Olyan nincs, hogy nem lehet.

Nem akarta elfogadni az igazságot, hogy létezhet olyan romboló hatású gyógyszer, ami ilyen helyrehozhatatlan hibát vét.

- Lesz az idén érettségi találkozónk? - a merengésből Éva hangja rángatta ki.
- Hát nem is tudom, annyifelé vagyunk, ki szervezi meg? – töprengett Zsuzsa és nézte az oly kedves arcokat, ahogy az építőipari középiskola udvarában toporognak és hirtelen megindultak az emlék-áradatok, hiszen ők ketten ismét összekerültek a szakközépben. Együtt ültek, együtt buliztak, kirándultak. Éva volt a jobb tanuló, a műszaki rajzokat nála pontosabban senki sem rajzolta meg. Nézték egymást és eszükbe jutott a régi kis makett építő csapat.
- Emlékszel, amikor modelleztük az áruházat és rosszul faragtuk ki az oromdíszeket? Milyen mérges volt az osztályfőnök, mert új anyagot kellett nekünk rendelnie!
- De azt tudod, ugye, hogy a mi makettünk mind a mai napig ki van állítva az iskolában?

És peregtek tovább a képek az asztalon. A régi, megfakult fekete-fehér technikával készületeket felváltották a színes képek. Két esküvő és mindkét Férj neve János, boldogan mosolygó ifjú párok. Majd ismét jöttek a fekete felhők. Zsuzsa barátnője arcát nézi, mennyi szenvedésen van túl ő is és olyan ragyogó, üde és nyugodt. Elmúlt a lángoló ifjúság és itt maradtak a csendes hétköznapiak. Egyikük mérnök lett, a másikuk diplomával a kezében édesanya.

- Nem látogathatod még meg! – Zsuzsa nem értette, miért nem mehet el a barátnőjéhez, hiszen már pár napos a második baba és majdnem egyidősek az ő kislíával. Ez volt kettejük álma, ahogy ők gyerekkoruk óta barátnők, a két fiút is így nevelik majd. Most mi van? Nem értette, a telefon süket, senki sem veszi fel. Édesanyja hallgatott egy darabig, majd nagyon szomorúan megmondta az igazat. A kisbaba sérülten született, Down-kóros. Egyszerűen nem lehet ilyen igazságtalan a világ! Vagy mégis? És a barátság ismét lazult, már más lett az időbeosztás, a fontossági sorrend, a cél. Túlélni egy kegyetlen világban. Éva a nagyobbik fiával és a férjével élte a háziasszonyok életét és nevelte, ápolta, tanította sérült kislíát. Zsuzsa messzire költözött. Ő a férjét és gyerekeit mentette egy háború elől. És a barátság türelmes volt, tudta, eljön még az ő ideje.

- Nem akarom, hogy találkozz vele többet, a családjaink haragban vannak! – Zsuzsa elképedve hallgatta szüleit. Ez nem igaz, ilyen nincs. Amikor elmesélte a férjének, micsoda döntést várnak tőle, Ő csak nézte és megkérdezte:

- De ti ugye nem adjátok fel?

A nap ismét felragyogott, a két barátnő nem hagyta, hogy bárki is közéjük álljon. Évente találkoztak és a fájdalmas témákról nem beszéltek. De a barátság nem ilyen, nem hagyja magát. Ha úgy érzi, elhallgatnak valamit, úgymint megtalálja a módját a helyreigazításnak.

- Nézd csak, milyen aranyosak! Végül is három gyerekük született! – mutat Zsuzsa a telóján egy képet. – A tesodéknál kettő lett, ugye?

És mindent értően egymásra néz a két nő. A világ rendet rakott maga körül, szétbontotta az össze nem illő kapcsolatokat és áldást osztott ott, ahol az erre alkalmasak összehatalmoztak. És a sérült kisfiút is követte harmadikként egy egészséges.

- Várj, szedek ki pogácsát és felviszem... - a végszóra benyit a konyhába Éva férje, megőszülve, munkásruhában, de Zsuzsa a régi karate edzőt látja benne, aki a rosszban is kitartott barátnője mellett, bizonyítva, hogy milyen gyönyörű is lehet egy teljes család.

- Maradjatok lányok, majd én megetetem a fiúkat! – azzal vitte is a tányért az emeletre, ahol a már felnőtt, sérült nagyfiú számítógépezett.

A korszak és a képek megváltoztak. Már a digitális érában él mindenki. A két fej összeborul az okostelefon képernyője fölé.

- Anyukádra hasonlít, vagy nem is, terád. – mondja ki Éva az ítéletet a bájos, barnás hajú kislány szelfije fölé. – De a fiad tiszta apja.

Zsuzsa arca földel. Végre, annyira ezt akarta hallani. Tudja ő jól, de akkor is, ha kimondják, úgy az igazi!

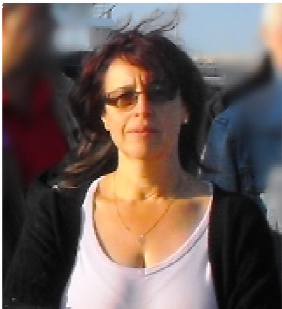
A képek elfogytak, az érzések nem. A két nő kilábalva az emlékek viharából, csöndesen beszélgetett tovább. Ismerték egymás gondolatait, látták egymást jóban-rosszban, tudják mi az, ami a másíknak fáj. És az egyiknek még valami fáj.

- Még mindig azt mondd, amit tavaly? Hogy a férjed után nem lesz senki más? – Éva látja a töprengő tekintetet. Tehát valami megváltozott, de még nem forrott ki a helyzet annyira, hogy beszélni lehessen róla.

- Egyébként hogy van az a Down-kóros kislány, akivel összebarátkoztatok? – Éva nem felejtette el.

- Képzeld, még mindig emlékszik. Amikor összetalálkozunk az utcán, vagy átmegyek hozzájuk, azt kérdezi: Kivel jöttél? János hol van?... Tudod, ilyenkor mindig az jut eszembe, hogy milyen csodálatos ember volt a párom, hogy ennyi év után ez a kislány még mindig nem felejtette el.

Két család, két sors. Az Élet vihara által egymástól messzire sodort nők. Talán egyszer két kislány megtalálja majd a megfakult fényképeket, leülnek egymás mellé és eltöprengenek azon, vajon melyikük nagymamája lehetett az, amelyik éppen mászik át a másik babakocsijába. A két nagy pedig békésen beszélgetve néz majd le rájuk onnan fentről, a felhők fölül, szurkolva, hogy kitálálják az igazat! Úgy legyen!

Engi Zsuzsanna - Álmodozó, mesemondó, történetíró, hagyományok őrzője. Mellette racionálisan gondolkodó építőmérnök; gyakorló édesanya; feleség, aki elveszítette a párját; nő, aki elhatározta, hogy talpra áll, maga szabja meg a határait és megtanulja újra élvezni az élet minden percét sérülékenyen, harcolva, teljes életet élve, mert „bát-raké a boldogság” ötvenen túl is. Szóval, egy teljesen átlagos, hétköznapi, dolgozó nő gondolatait olvashatjátok.

Gyarmati Magdolna

Egy

Virág kiállításon voltam. Szeretek oda járni, minden tavasszal várom, hogy megrendezzék azt a párat, ami szokott lenni egy évben, és drukkolok, hogy szép idő legyen. Már jó előre bekarikázom rikító színes filccel a dátumokat, és nézegetem, hogy mikor érek már oda a naptárban. Tavaly sikerül sok piros, lila és sárga virágot fényképezni, de idén azt terveztem, hogy a fehér virágokat veszem célba. A fehérnek is van ezer féle árnyalata és ez engem elbűvöl. Nagyon szeretek a virágok között ücsörögni, sétálni, nézelődni és beszélgetni az illat felhőtől jókedvű emberekkel. Amíg kicsik voltak a gyerekeim velük mentem. Már egy pár éve csak a fényképezőgépet viszem magammal, és azt remélem, na, majd most elkészül életem legjobb virág fotója. Ez még nem jött össze, de nem adom fel. A legutolsó alkalommal viszont történt valami.

Mindig több időt töltök el a virágok nézegetésével, mint a fotózással, mert ha ránézek egy virágra, alig tudom abba hagyni a bámulását. Épp akkor is így kísérletezgettem. Bámulás, bámulás, kattintás. Valahogy nem akart sikerülni. Ahányszor csak kattintottam, egy apró szellő mindig megmozdította a virágot. Na, még egyszer. Bámulás, bámulás katt. Hát ez érdekes. Most már meg-nézem még alaposabban, ha ez egyáltalán lehetséges. Közelebb hajolva, belefeledkezve a virág végtelen szépségébe, megéreztem egy különös, de ismerős mély illatot és csodálkozva láttam, hogy a virág mosolyog.

Aztán újra ott voltam anyám kertjében, egy augusztusi nyári napon, azon ritka napok egyikén, amikor mindannyian együtt voltunk. Mi, nők. A hangulat nem volt tökéletes a generációk között, de jó volt így együtt lenni. Két kicsi lányom halkan szöszmötölt a fűben. Anyám egy sámlin kucorgott és krumplit pucolt egy rozsdás edény fölé hajolva. A szabályos időközönként lepottyanó krumpli héjak koppanása hangos zörejnek tűnt. Nagyanyám távolabb, egy régi rozzant széken, az almafa árnyékában mélyedt maga elé. Múltba néző nehéz gondolatai, mélyráncokat véstek a homlokára. Én egy ismeretlen virág

hatalmas bokrának védelmében szoptattam a legkisebb lányomat. Az augusztusi nap fülsiketítő csendje áradt mindenhonnan. A madarak is hallgattak. Csak néha rezdült egy-egy levél. Tücskök ciripeltek, de énekük innen-onnan, váratlan távolságokból és közelségekből is csak halkán tört elő. Az égető száraz forróság behatolt mindenhova, nem kímélve semmit. A levegő fejmagasságig rezgett körülöttünk a forróságtól.

Egyszer csak úgy éreztem, hogy minden egybe folyik, és össze van kapcsolódva mindennel.

Egy láthatatlan szálon össze vagyunk kapcsolódva nagyanyámmal, anyámmal, a fűben játszadozó kicsi lányaimmal, és itt, a mellemen ezzel az apró pici élettel.

Éreztem, hogy minden összefügg mindennel. Minden, egy.

Szemem lassan lecsukódott. Egyszerre lélegeztünk a világgal. Együtt voltunk az egyel, egy voltunk. Láttam a láthatatlan szálat is, mert minden abból állt.

Egy csodálatos ragyogó, csillogó láncból.

Nők, mellükön gyermekükkel kapcsolódtak egymáshoz végtelen láncban, és úgy ragyogtak, ahogy a csillagképeket szoktuk látni, ragyogni a forró nyáregszakai égbolton.

És láttam a bolygókat, a bolygók gyűrűit, és óriási, vakító csillagfelhőket. Az egész világegyetem összekapcsolódásból, rezgésből, vibrálásból, egy végtelen hosszúságú egybefüggő csillagképből állt. Éreztem a saját összekapcsolódásomat a végtelennel, a világ egészével.

Egyszer csak egy hatalmas körre vált minden, majd a kör megmozdult és elkezdett nagyon-nagyon lassan forogni.

Halk hangocska nyitotta ki a szemem. Elég volt az ebéd.

Gyarmati Magdolna - Elhatározta, hogy élete második ötven évét az írásnak szenteli. Szereti a fantasztikus irodalmat, a meséket és a rejtélyes történeteket. Lelkes és empátikus tagja a RitArt Academy tréneri csoportjának.

Telfel Grácia

Az Univerzum születése

Az óra elején a tanár elmondta, hogy a mai alkotás különleges munka lesz, egy ritka, szépséges tájképet fognak megalkotni. Lehetőleg minden festőművész tanonc próbáljon meg olyan tájat teremteni a festővászonra, amelyet még nem látott, nem láthatott, csak elképzelt.

Hozzá is fogott, a szemei előtt megjelent belső képet megpróbálta a vászonra felvinni. Először a tér szemből látszó részét vázolta fel a papírra. Egyszerű, barna síkot ábrázolt egy íves vonallal. Sötétebb árnyékolással fejezte ki a mélységeket, elkezdte alakítani a teret. Halvány ezüstös kék lazúrozással valamiféle finom, lebegő energiát jelentetett meg fölötte. Hátrébb lépett, és megszemlélte. Kezdetnek jó lesz, megfelelő alap. Ez lehetne a föld. Eszébe jutottak gyermekkori emlékei, amikor odakint játszott a társaival, akkor érezte ezt a fanyar, mégis olyan kellemes, természetes illatot.

Az arra járó tanár kicsit túl sötétnek találta a képet, így hát Bog hozzáfogott a fényes árnyalatok, sötétet ellensúlyozó kontrasztok felhordásához. Ragyogó sárgát használt, egy kis vöröses árnyalattal keverve. Úgy látta, hogy ez jó lesz, elégedett volt vele. Ecsetjével kör alakzatban hordta fel a festéket, majd sugarasan kifelé húzva a kör közepe felől az anyagot, vastag, térbeli létet adott a képen megjelenő erőnek. Kontúrozással választotta el egymástól a sejtelmes sötét, és világosan ragyogó színeket. A mély barnás és szürkés árnyalatok nagyszerűen kiemelték a narancsos vörösben izzó arany-sárgát, és mindezt finomította a lebegő ezüstös lazúrozás. Elképzelte, mintha az egymásnak feszülő két színcsoport a belső tájban két különböző idősíkot képviselne, egymást váltanák folytonosan az idő előrehaladtával. Egyszer sötétbe borul minden, aztán pedig fényesség gyúlik, és minden láthatóvá válik a ragyogó fényben. Elfáradt. A mai napra elég lesz ennyi, az órának is vége már. A tanár

messziről odabólintott neki, elbúcsúztak egymástól egy mindent értő pillanattal. Összeszedte holmijait, és elgondolkodva elindult hazafelé. Végig az úton az alkotás járt a fejében. Továbbképzelte, hogy mi mindent is fog még hozzátenni, hogy kerekesebb egész legyen a mű.

Másnap újult erővel, teli ötletekkel indult az órára. Álmában is ez foglalkoztatta. A tanár is barátságosan fogadta, úgy tűnt, tetszett neki a megkezdett alkotás. A kép felső részén az ezüstös lazúr foglalkoztatta nagyon gondolatait, mintha teljes önvalóját vetítette volna ki a képre. Úgy látszik, az oktató is ezen töprengett, mert szóba is hozta.

Az a finom lazúrozás nagyon költőivé teszi, a színek egyensúlyát azonban több késsel, kékeszöld árnyalattal még jobban meg lehetne teremteni! – tanácsolta. Ránézett a képre, néhány lépést hátrált, és igazat kellett adnia neki. Valóban nagyon jó a kékes lazúr, de több kéne belőle. Hozzá is fogott. Leheletfinoman kezelte az ecsetet, alig érintette a vásznat vele. Sok oldószert használt, hogy légies, könnyed legyen ez a finom fedőréteg. Csodás égbolt született keze munkája nyomán. Aki csak ránézett érezte a végtelenséget, a titkokat rejtő messzeséget. Gyönyörködtető volt, a lelket messzeségekbe repítő látvány. Órákig dolgozott, hogy a lehető legfinomabb légies leheletfátylakat fesse képére. Nagyszerűen sikerült, elégedett volt vele. A tanár csak finom mosollyal nyugtázta munkáját, ebből tudta, hogy neki is nagyon tetszik. Mára elég!- mondta, és elkezdett összepakolni. Csontjaiban ő is érezte a teremtés kimerültségét. – Pedig még távolról sincs kész. Elméjében egy soha eddig meg nem alkotott kép merült fel, ilyen jót még nem hozott létre eddig. Ha tudja tartani a színvonalat, egészen különleges mű lesz belőle! Önkéntelenül is boldog mosoly ült ki az arcára. Pedig mindig nagyon kritikus volt a saját munkáival szemben, de most valami ihlet elkapta, fantasztikus élvezetet okozott neki az alkotás.

A harmadik napon a kép felső részén alkalmazott lazúrozást egy kis változtatással a kép alsó részén is megpróbálta megjeleníteni. Több kék színt alkalmazott, néhol egészen sötétet is, és a fehér festéket nem olyan vékonyan hordta fel, hanem kisebb-nagyobb foltokban. A világító fehér olyan ragyogást kölcsönözött a kék színnek, mintha élő tengereket, vizeket teremtett volna. A fény játéka tette valóságossá a hullámokat. Gyönyörűen kiegészítette a föld okkeres- barnás színvilágának fanyarságát az azúrkékek hűs, üde világával.

Ezután hozzáfogott a részletek kidolgozásához. Vékony ecsetet vett elő, és finom, cizellált mozdulatokkal vitte fel a zöld fantasztikus árnyalatait. Sma- ragd-, és méregzöldek dús kavalkádja kavargott, kígyózott keze alatt. Meg- számlálhatatlan fajtáját keverte ki a zöldnek, és tobzódva terítette szét a vásznon. Olajzöldek sötétebb és feketés változatait az árnyas helyekre, csillo- gó almazöldeket oda, ahol fény érte a csodás növényeket. Szem nem látott még ilyen dús, gazdag fantáziájú vegetációt. Festékei között keresgélt, és a kárminvöröset, pirosakat látva eszébe jutott, hogy élénk színű gyümölcsöket kéne még festeni a fákra, hogy a kép gazdag színeit és szimbolikáját még job- ban kiemelje. Apró csuklómozdulatokkal pötytyentett a zöld lombok közé gyümölcsöket, a kisebb bokrokra is apróbb és nagyobb bogyókat. Szinte ösz- szefolyt a sok apró pontocska, de a dús, paradicsomi létet sikerült elkapnia, ábrázolnia.

Hazafelé azon töprengett, vajon jól illene-e művéhez, ha kollázsként fejlesz- tené tovább. Úgy döntött, holnap visz magával különböző anyagokat, és megpróbálja, hogy bele tudja-e illeszteni a képbe úgy, hogy a koncepció egy- sége ne sérüljön.

A negyedik napon szinte égették a zsebét a különböző anyagok, alig várta, hogy kipróbálhassa őket. A tanárt a képe előtt találta. Arcáról le lehetett ol- vasni a néma elismerést. Szükszavú ember volt, nem szólt egy szót sem, de tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy több mint elégedett. Nem is kérdezte, hogy mi a véleménye a kollázsos ötletről, egyszerűen elővette a különleges kelméket, és kérdően nézett az időszövő oktatóra. A mester szemében felvil- lanó fény egyértelmű biztatást adott.

Hozzálátott. A szálai mélyéből alig érzékelhető foszforeszkáló fényt kibocsátó légies textíliából kör alakú foltot szabott, térbelivé alakította, úgy applikálta fel a kép megfelelő pontjaira. Tudta, pontosan, érzékenyen éreznie kell a megfelelő helyeket, hogy a kép tökéletesen ki legyen egyensúlyozva. Szem- mértékére hagyatkozott, és lázas igyekezettel dolgozni kezdett. A kollázs- foltok arányai, elhelyezkedésük, tökéletesen lefoglalták elméjét. Minden apró részletre figyelt. Volt olyan, mely köré gyűrűt font egy másikfajta légies szö- vedékből. Pont kilenc nagyobb kerekded alakzatot helyezett el a képen, és több kisebbet, ritmikus összhangban. Míg felrakta őket, az idő mélységeibe

látott bele. A percek éveknek tűntek, az órák évezredeknek. A megfoghatatlan idő megjelenéseit titkos kódokkal varázsolta a képre, a fénylő testek köré fonódó törvényeknek engedelmeskedve. Ünnepeket, rítusokat álmodott képére, vaksötét éjszakákat és fényárban úszó nappalokat. Önmagát is beleépítette művébe, szinte egygévált vele. Alig tudott este elszakadni tőle. Nem is tudta, hogyan vitte haza a lába.

Az ötödik napon tudta, hogy még egy szinttel magasabb rendű létezőket kell megalkotnia. Élettel teli lényeket, a végtelen vizek vaksötét mélyét homályban mozgó testekkel benépesíteni. Ecsetje alatt a vizek megvilágítatlan rejtélye mozgással telt meg. A levegő kékjét is röpködő energiákkal tette élővé, fantáziája végtelenül sokféle lényt kreált az ég kékjébe. Érezte, hogy ez teszi igazán egyedivé a képet. Töprengett rajta, mit lehet ezen majd még emelni, hogy befejezett igazi nagy mű legyen, ami a keze alól kikerül majd. Otthon jutott eszébe, míg álmatlanul forgolódott, hogy a sok mozgó lény közé kéne valami olyan, magasabb rendű, különleges életformát kitalálnia, amely a többi élőlény fölött áll, gondoskodik róluk, vezeti őket, energiájával segíti, táplálja létüket.

Ebbe a lénybe kell a legtöbb fantáziát, energiát, életerőt beletenni! – gondolta. - Belső világom urát kell megteremtenem.

A hatodik napon érezte, hogy lassan megszületik keze alatt az a különleges világ, amit elméjében olyan sokszor látott már.

Fantáziája meglódult: újabb és újabb lényeket kreált. Félelmetes fogak, vilámgyors végtagok, harcos és rejtőzködő életmódhoz alkalmas testek születtek keze nyomán. Bundák, pikkelyek, csupasz bőrök borították a kigondolt életeket hordozó formákat.

Végül megálmodta a legfőbb létezőt, s rögtön kétféle formában képzelte el. Folyamatos fejlődés viszi majd mindig előre, s vele párhuzamosan az egész világot. Duális világot képzelt el, így nekik is ketten kell lenniük. A pár egyike erősebb alkatú, magasabb, harcias személyiség lett, a másik testileg kisebbnek és gyengébbnek tűnt, valójában titkos belső erőkkal ruházta fel. Az ő vállaira helyezte el a jövő hordozását, az élet fenntartását közegükben. A nagyobbik tűnt vezetőnek, de aki a képre ránézett, érezte, hogy a szálat a

gyengédebbik tartja a kezében. Kikerülhetetlen kontraszt és hibátlan harmónia egyaránt jellemzője volt kettősüknek.

Hátrébb lépett. A belső kép, melyet kivetített teremtmény munkájával, tökéletesen azt mutatta be, amit szeretett volna kifejezni. Soha eddig még ilyen kitűnő munkát nem adott ki a keze alól. Társai képei közt sem emlékezett ilyen grandiózus alkotásra. Mehet a kiállításra!

Egyszer csak megérezte, hogy a Mester ott áll a háta mögött. Kisugárzása is elég volt ahhoz, hogy tudja: Ő is látja és érti, hogy itt most valami különleges jött létre. Az öreg előrelépett, leemelte a képet a festőállványról, karjaiba vette, és elindult a Teremtés Csarnoka felé. Egész bensője megremegett. Tudta, ez azt jelenti, hogy bekerül az ő műve is a Nagy Tervbe. Most el kell vonulnia, erőt kell gyűjtenie, hogy a végső lépést meg tudja majd tenni.

A hetedik napot pihenéssel töltötte. Minden energiáját megtisztította, fel-emelte, hogy a legnemesebb erővel tudjon dolgozni. Tudta, most egy szinttel feljebb lép. Tökéletes önátadásra készült. A Rítus, melyet végig kell vinnie, ezt követeli meg.

A Universe University kiállításán csak három kép volt látható. A voksolók némán járkáltak körülöttük, tudták, óriási felelősség nyugszik a vállukon, nekik kell döntést hozniuk. Bog képe osztatlan sikert aratott, mindenki ezt választotta. Sejtette előre, hogy ez fog történni. A szavazatok megszámlálása után tudta: itt az idő.

Felkészült az utolsó fázisra.

A kép elé lépett.

Karjait kiterjesztette.

Érezte maga körül a többiek segítő imáit, energiáit.

Körkörösön ölelő energiagyűrű ölelte magába.

Hirtelen felemelkedett minden gondolata, érzése.

Minden érzékét kinyitotta, befelé figyelt. Őserejű robbanás rengetett meg mindent.

Majd meglátta maga körül a csodás tájat.

Minden élt. A Föld, a Vizek, a Bolygók és Csillagok, a tengerben élő Lények, és a levegőben röpködő Madarak, Csúszómászók, házi és vad Állatok és

mindennek ura: az EMBER. Ő maga nem akart anyagi testbe bújni, megtartotta hát megjelenési formaként magának a lebegő, lazúros, légies vonásokat a képen. Teljes lelkével beleköltözött.

Eggyé vált művével, a Teremtés megtörtént. A valódi történet azonban csak most kezdődött. Az életre hozott világ fejlődése beláthatatlan volt, minden a legfőbb lénytől, az Embertől függött. Szemei előtt évezredek peregtek le, az Ember hihetetlen gyorsasággal változott, saját magát vitte előre. Így Bog egyszer elérkezettnek látta az időt, hogy tudassa velük létezését. Kezdetleges vevőkészülék volt az emberi elme, de némelyikük előrébb jutott a fejlődésben, mint a társai. Egyikük alkalmas volt rá, hogy kommunikálni kezdjen vele. Gondolataiba diktálta a legfontosabbat, amit szeretett volna megőrizni. A lény rögzítette mindazt, amit homályos tudata fel bírt fogni.

„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet.

A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.”

Telfel Grácia - RitArt tréner, tanulásmódszertan tanár, tanítónő. Szenvedélyes hobbiim a tanulás, tanítás, nevelés szóban és írásban egyaránt. Ehhez persze nekem kell a legtöbbet tanulnom, ezért iratkoztam be a jobb agyféltekés írói tanfolyamra, ahol rengeteg erőt és ihletet kaptam. Azóta folyamatos alkotási lázban élek, dramatizálok, kis mesejátékot írok, és mindent írásba foglalok, ami csak elém kerül az életemben. Így készül el lassan a jobb agyféltekés tanulásmódszertan könyvem is, és közben kisebb írások, esszék, novellák.

Lupán Ágnes Várakozás

Bár a folyosó korántsem volt kihaltak nevezhető, hisz zsúfolásig tele volt fehér műanyag székeken és a földön kuporodó, avagy falat támasztó alakokkal, a nővér papucs sarkának kopogó hangját mégis visszahangozták a falak, lassan halkult el, majd megszűnt teljesen, ahogy a sarkon befordult, és rögtön el is tűnt az egyik vastag ajtó mögött. Páran a várakozók közül még követték a nő útját tekintetükkel, leginkább unalomból, a többség azonban inkább elmerült saját kis világában, melyben gondolataik, újságok, telefonok, könyvek voltak társaik.

Éva a nézelődők sorába tartozott. A magával hozott könyv ott lapult a táskája mélyén, holott épp egy izgalmas fejezet kellős közepén tartott. Ugyanis jelen pillanatban nem bírt koncentrálni arra, hova fejlődik a történet. Az újságokat épp ezért már meg sem próbálta lapozgatni. A gondolataival pedig félt egyedül maradni, ezért inkább a szemben ülőket, az előtte elhaladókat, az intézmény dolgozóit vizslatta feltűnés nélkül.

A kora reggeli fény még csak haloványan igyekezett megvilágítani a termet, álmos volt, akárcsak az itt megjelent emberek legtöbbsége. Évának nem volt ellenére a korai kelés, mostanában mégis igyekezett minden időt pihenésre fordítani. Már amikor tehetette. Ám ezen a napon a szokásosnál is jóval korábban vetette ki magából az ágy.

Tudta, mi vár rá, bár nem igazán foglalkozott vele az elmúlt időszakban. Nem ért rá. Örült, ha lépést tudott tartani az életével, a napi kihívásokkal. Az új keletű problémák várhattak még egy keveset. Azt az elvet vallotta, amiről nem tud, nem is lehet igazán probléma. Struccpolitika a férje szerint, életosztón szerinte.

Ám amikor hajnalban kitámolygott a fürdőszobába, hogy embert varázsoljon önmagából, a tükörben szembe találta magát önnön tekintetével, s mintha megállt volna ott az idő.

A kérdést fel se kellett tegye, ott volt minden a szemében: "S akkor?"

Annyira szíven ütötte az érzés, miszerint fogalma sem volt a válaszról, hogy percekbe telt, mire összeszedte magát. A férje szintén ébredezett, kopogott az ajtón, hívta reggelizni, igényt tartott volna ő is a tusolóra, így hát jó szokásához méltón szőnyeg alá söpörte a problémát, miképpen nincs válasz, s úgy tűnik, magától nem is találja meg egyhamar. Kisietett a konyhába, kente a kenyeret, kavarta a teát, hűtötte a kakaót, hogy Janka meg ne égesse pici száját, amikor még ő is kissé álomittasan beszúrja a szívószálat a foghíjas szájába - áldott, csendes másodpercek!

Nagyon szerette ezeket a reggeli együttléteket. Amikor még a férje sem rohant dolgozni, az éjszaka és az álmok védő hálója még nem eresztette, óvta piciny családját. Pár perc a napban, amikor kizárólag csak egymáséi voltak, és a békéé volt a főszerep.

Aznap reggel azonban elméje a tükörképpel történő néma párbeszéd után nem állt le a zakatolással, hiányzott a kanálcsörgéssel együtt oly jól megférő belső csend. Lélekben messze járt, itt ült ezen a folyosói széken. Jobban mondva már bent a kezelőben.

A szemben ülő asszony kezéből kicsúszott az üres műanyag pohár, melyet egészen idáig a kezében szorongatott. Ez visszahozta Évát a valóságba egy szempillantás alatt. A fiatal nő halkán, zavartan kért elnézést környezetétől, felkapta a földről a poharat, majd a közeli szemetesbe dobta.

A várakozás folytatódhatott tehát.

Az ajtó időnként kinyílt, behívták a soron következőt. A sor Éva előtt elég hosszú volt. Számításai szerint mostantól kezdve is legalább negyven percig itt fog ücsörögni. Vagy tán még tovább.

Reggel beadta Jankát az oviba, ám csak sietősen tudtak elbúcsúzni egymástól. Mivel időre jött, nem engedett a csábításnak, hogy a lánya vissza-visszacsálja különböző indokokkal, csak hogy egy újabb pusztit csikarhasson ki magának.

Éva mosolyra húzta a száját. Tudta jól, hogy ő legalább olyan ludas a kialakult helyzetben, mint a gyerek, ha nem még jobban. Imádta a kislányt. Bár nehéz szívvel vált meg tőle reggelente, mert ő is sietett munkába, mégis tudta, hogy a hosszú elköszönés ellenére Janka nagyon jól érzi magát odabent. Délután pedig, amikor érte ment, egyenesen repült a karjaiba, mintha legalábbis nem pár órája váltak volna el egymástól.

A kis karok úgy szorították, mintha soha többet el se akarnák engedni. Még szerencse, hogy a kezek és a száj nem egy zsinórra vannak bekötve, így az élménybeszámoló már ebben a pózban is elkezdődhet.

Kinyílt az ajtó, ismét beléphetett valaki.

Éva lenézett a kezében tartott fényképre.

Már annyiszor látta a képet, akár csukott szemmel is le tudta volna rajzolni. A kis kezeket, lábakat, a fitos kis orrot, mely büszkén nézett előre, a pocakot, a husis combokat, mindent. Formás baba rajzolódott ki előtte.

Újabb ajtócsukódás.

Ahogy Éva körbepillantott, látta, ahogy fogytak előle a várakozók, a helyükre újabbak érkeztek folyamatosan, így a váró zsúfoltsága alapvetően nem változott. Örült, hogy neki korán volt időpontja, ezért amikor ideért, még le tudott ülni. Bele se akart gondolni abba, milyen érzés lenne mindezt állva végigvárni. Az orvosa utalta be ide, magától eszébe se jutott volna idejönni. Igazából nem gondolkozott egyáltalán a helyzeten, a korán, amire az orvos oly előszeretettel hivatkozott annyiszor. Valószínűleg a mai is egy ugyanolyan átlagos nap lett volna, mint a többi mostanában, ehelyett mégis itt ült és várt. Nem volt türelmes típus, a várakozás amúgy is megőrjítette, de a mostani alkalom túl-tett mindenben. Egész bensője tiltakozott az ellen, hogy itt legyen.

Tájékoztatták a kockázatokról, tudomásul vette, bólogatott rezignáltan, amikor erről volt szó. S már akkor az volt az első kérdés, mely megfogalmazódott a fejében: és ha igen? Akkor mi lesz? Változtat az valamin?

Már csak ketten voltak előtte.

Kinyújtóztatta elszibbadt lábait ültében, felállni nem mert, nehogy valaki gyorsan leüljön a helyére, ő pedig hoppon maradjon. Somolyogva jutott eszébe most a megszámlálhatatlan átvirrasztott éjszaka Jankával, aki nem volt egy jó alvó baba. Ha nem kellett már vele járkálni, hogy megnyugodjon, végre leülhetett, s akkor fura pózokban volt képes elaludni a fotelban vagy a kanapén, lánya szuszogó kis teste odasimult hozzá békében. Az elgémberedett végtagok ellenére nem adta volna ezeket a perceket semmiért és senkiért.

Égett a gyomra. Lehet, ennie kellene valamit? Nem hozott magával semmit. Gondolhatott volna erre, de a reggeli sietség nem igazán járt karöltve a logikus gondolatokkal. Abban sem volt biztos, eh-e ilyenkor. Minden valószínűség szerint nem volt tanácsos. Akkor hát marad a gyomorégés, mit volt mit tenni.

Igyekezett valami kellemesebbre gondolni, mint a belső szervei. Például a hétvégi zsúrra, amire még meg kell sütnie a gyümölcstortát este gyorsan, amikor a ház végre elcsendesedik. El ne felejtse a jelmezt! Jaj, csak azt ne! Megígérte Jankának, hogy mindenképp megvarrja még másnapra, mert katicajelmez nélkül nem lenne természetesen teljes egy szülinapi buli.

A hatást csak fokozza, hogy neki kell majd belepréselnie magát abba a jelmezbe. De ha az ünnepeltnek ez az óhaja, ki ő, hogy megkérdőjelezze az öltözék fontosságát?

Nem! Egyre kevésbé sikerült elcsitítani a gondolatait szakadatlanul megszakító hangot, mely ette belülről. A kérdés mint egy végtelenített szalag zakatolt a fejében: Mi lesz? Mi lesz? Mi lesz?

Válasznak azóta is híján volt.

Ahogy egy virágos ruhás hölgy fejét lehajtva kilépett, azután elsietett a vizsgálólóból, már csak egy valaki volt hátra, mielőtt az ő neve hangoznék el.

A fekete-fehér fénykép a kezében ismét mágnesként vonzotta a tekintetét. Az arc, a test a képen még nem mondott sokat másnak, de neki már a világot jelentették. Ismerte ismeretlenül is, oly erős szál kötötte hozzá, melynek intenzitása önmagát is meglepte. Kész volt már most megküzdeni érte mindenféle felsőbb hatalommal és előítélettel szemben.

Mi történik, ha bemegy? Belédöfnék egy tűt, később pedig egy jó szándékú, bátorító, bár kétségtelenül együtt érző mosoly kíséretében elhangzik esetleg egy ítélet, tőle pedig döntést várnak majd. Döntést? Mit kellene döntenie? Hogyan? Mi a helyes döntés? Van itt egyáltalán olyan, hogy helyes és helytelen?

Miközben ő mindvégig kockáztatja a benne formálódó, fejlődő, élni akaró, életért kiáltó magzatot?

Mintha képes lenne lemondani róla bármi oknál fogva?!

Mintha a döntés nem született volna meg már réges-rég, a fogantatás, a teremtés pillanatában?!

Mintha búcsút intene valaha is átvirrasztott éjszakáknak zsibbadt kezekkel és térdig lejáró lábakkal?!

Mintha nem élné át ezerszer és még annyiszor a foltozott jelmezben, testén végigcsurgó verejtek kíséretében azt a mosolyt, mely mindezekért a fizetség?!

Ne menne szülői értekezletre, játszótérre, cirkuszbá, cukrászdába? Ne ülne le egy csésze teára a babaház mellé, ha már bele nem fér, vagy akár a szerelő-

műhelybe, ha a kis piros Ferrari kerékcserére hivatott? Ne gyúrna homokból várat, hóból hógolyót? Ne mesélne el a könyvtárnyi könyvük minden mesekönyvét számtalan alkalommal, unásig? Ne főzne trükkösen, hogy a zöldség is olyan csomagolást kapjon, amitől megszépül, kíváncsú lesz még egy dacos kétévesnek is? Ne fonna haját, ragasztana be sebeket? Ne sütné mézes kalácsot, porszívózna, teregetne ötször lassabban, mintha mindezeket egyedül tenné?

Ne hallaná, érezné azt minden este elalvás előtt, hogy szeret és őt is szeretik? Nagyon.

Végtelenül.

Feltétel nélkül.

Soha nem lenne képes lemondani ezekről!

A sorban előtte álló lépett be az ajtón, magába zárta a szoba, míg ő kint rekedt a kételyeivel, vívódásaival. Orvosa szavai köszöntek vissza hirtelen: "Éva, maga már eléggé benne van a korban, nagyobb a kockázat bármilyen eltérésre, menjünk biztosra, csináljuk meg ezt a vizsgálatot!"

De minek?

Mi változik?

Kiverte a víz. Homlokán, tenyerén izzadságcseppek gyöngyöztek. Próbált mélyeket sóhajtani, de az sem hozott enyhülést.

Mennie kell innen! - unszolta józan esze. A folyosó, az emberek fojtogatták. Úgy érezte, dőlnek rá a falak minden irányból, összeszorítják.

Ki kell jutnia innen!

Nem! Képtelen volt belépni az ajtón és kockáztatni, amikor ő már tisztában volt vele, tudta, hogy bármit is hall, a kincs a szíve alatt, az élete, a mindene vele marad bármi áron.

Az ajtó kinyílt, a nővérke meleg, ám tárgyilagos hangon olvasta fel a nevet a kartonról:

- Koltai Éva!

Tovább olvasgatta a papíron a szöveget, így nem nézett fel azonnal, kissé megkésve konstataálta, hogy senki nem mozdult a felszólításra.

- Koltai Éva? - ismételte meg kissé hangosabban.

Nyújtogatta a nyakát, nézett maga mellé mindkét irányba, ám senki nem mozdult.

- Nincs itt? Pedig a papírját leadta ma reggel.

Páran a vállukat vonogatták, hisz mit tudták ők, ki a szóban forgó egyén. Nem is igazán foglalkoztak ezzel. Vártak. Várakoztak. Ez volt itt a dolguk.

- Úgy tűnik, hazament - csúsztotta a kartont a nővér a paksaméta aljára, s már a következő nevet olvasta fel.

Lupán Ágnes - nyelvtanár, író, feleség, anya. Amikor a világ, a család és a tanítványok hada elcsendesedik, végre van lehetőség meghallani, a képzeletében élő alakok mit üzennek, és azt papírra vetve életre kelnek történetei.

Tóthné Erdei Gyöngyi

Jár a baba, jár...

Juj, ott az a piros valami! Minek is nevezi az a kedves arc, aki mindig a közelemben van? Valami labod vagy labor?

Nem, nem. Tudom már! Labda. Ez az! Labda.

Kicsi piros labda.

Na az kell nekem, de most azonnal.

Adja már valaki ide nekem!

Hé, hahó! Nincs itt senki? Mi ez itt?

Máskor annyian vannak körülöttem, most meg senki? Ilyen nincs.

Arra a kicsi piros labdára volna szükségem. Az most olyan jól mutatna itt a kicsi kezemben.

Nahát, hogy ezek hova tűntek?! Soha nem voltam még magamban.

Most mi lesz? Sírjak? Hátha meghallják és idejönnek?

De most nem fáj semmim. Nem is vagyok éhes. Nincs is kedvem sírni.

Oda kellene jussak valahogy ahhoz a labdához.

Azonnal megkapnám, ha itt lenne az a kedves, mosolygós arc, aki mindig azt mondja, hogy

"Itt van már anya, nem kell félned, minden rendben lesz!" De hát én tudom, hogy minden rendben lesz. Már akkor tudtam, amikor a sötétből kibújtam, és először megláttam. Már ismertem a hangját, de akkor valahogy élesebb volt, nem olyan tompa, mint addig.

Volt ott még egy másik ismerős hang is. Ő apának mondta magát. Szeretem, mert mindig megnevettet. Feldobál a levegőbe, meg csiklandoz, meg mindenféle mókás arcokat vág.

De hol vannak most?

Na, mindegy.

Fel tudok én állni, ha akarok. Itt a fotel. Nahát, nem bírom a fenekemet. Pedig nincs is tele a pelus. Most menni fog! Ez tuti. Így ni. Hát csak sikerült.

Na de most hogyan tovább? Elérem én azt az asztalt? Most mintha messzebb lenne, mint máskor.

Jaj, a nyakam. Tovább nem tudom nyújtani. De buta vagyok, nem is a nyakamat kell, hanem a kezemet nyújtani.

Naná, hogy így elérem. Oké. Ez is megvan.

Látod, labda, már körbeértem az asztalnál. Mindjárt a kezembe kaparintalak.

Mit keres a kezemben ez a kisnyuszi?

Te az asztalon aludtál? Most nem tudok veled foglalkozni. Most a labdáért megyek.

Idehozom neked. Jó? Megnézheted te is. Megengedem.

Most elengedem az asztalt, csak az egyik kezemmel. Most a másikkal.

Hát én így nem merem. Inkább le a földre. Kúszni már tudok.

Jövök, közelítek labda, ne menj el!

Itt is vagyok.

De szép vagy! Beleférsz a tenyerembe.

Óhhh, mi ez a lyuk itt a közepén? Hahaha. Az ujjacskám belefér. Most meg hova lett? Nem is lyuk. Csak benyomtam az ujjacskámmal.

De jó! Visszaugrik és be tudom máshol nyomni. Nézd nyuszika, látod?

Hééé, hogy kerültem ide az asztalhoz. Nem is másztam. Nyuszika, te láttad?

Jaj, jaj, mit csinálsz apa! Máskor nagyon szeretem ha az ég felé dobálsz, de most kiesik a kezemből a labda. Vigyázz! Tegyel már le!

Meg akarom nyomorgatni a labdát. Pont belefér a tenyerembe. Milyen puha?! ?

Látod apa, összenyomtam. Milyen erős vagyok! Igaz? Látod?

Mit izgultok már annyira. Tudhatnátok, hogy én ilyen erős vagyok.

Mit mondasz anya? Jár a baba jár...

Mi az, hogy jár a baba? Hát lehet a baba tud járni, de én nem.

Te is tudhatnád. Én még kicsi vagyok a járáshoz. Örülök, ha állni tudok a fotel, a kanapé vagy az asztalka mellett. Még fognom kell a szélét.

Jéé, nem is fogom az asztal szélét. És állok, és nem dőltem el!

Hoppá, hoppá ... mindjárt csüccs lesz a vége. Na jó, most bedőlök egy kicsit. Így már jobb.

Mit integettek? Megálltam a saját lábamon. Nem tuti ez így?

Mit csináljak? Menjek oda? De hát hogyan? Tegyem a kis lábamat előre, aztán a másikat?

De ha megemelem a lábamat, akkor eldőlök.

Na jó, megpróbálom. Így kell ugye?
Nektek ez ennyire tetszik? Na jó, akkor megcsinálom még egyszer.
Úgy látom, megy ez nekem.
Juhééé, ez tényleg jó!
Nekem is tetszik.
Hóóóóó, hát már mindjárt ott vagyok.
Na ne, ne menj hátrébb! Akkor soha nem érlek el. Ez így nem jó játék! Maradj már nyugton.
Na jó, tudod mit, akkor anyához megyek inkább!
Szia anya! Jövök hozzád!
Na mi van, ne sírjál, nem bántalak!
Hát ilyet. Nevet is sír is. Hogy tud ilyet csinálni?!?
Várj, megyek adok egy puszit!
Na, most már jobb?
Apa neked is adjak?
Jó. De akkor ne menj hátrébb! Mindjárt ott leszek.
Jaj, a popsím. Ez nem jött össze. Na de mindjárt valahogy felállok.
Mibe kapaszkodjak? De messze van az asztal, meg a fotel is. Most mi lesz?
Gyere már ide apa, hadd fogjalak már meg. Igen, pont így gondoltam.
Ebbe a sűrű hajba jól meg lehet kapaszkodni. Ezt már tudom. A nyakadba ülve is ebbe kapaszkodom.
Aha, látod így fel tudtam állni.
Most megkapod te is a puszit.
Ha egy baba valamit megígér...
Tetszik? Nekem is tetszik. Naaa, ne bohóckodj már annyit!
Visszamegyek anyához. Megmutatom a labdát.
De már nincs is nálam. Hova lett? Pedig ezért indultam. Teljesen elveszitek az eszemet.
Ott van! Mindjárt megvagy. Inkább négykézláb. Az gyorsabb.
Oké. Megvagy.
Anya nézd milyen kis labdát találtam! Tetszik? Jó, jó, nem kell azért ennyire megnyomorgatni. Tudom, hogy szeretsz, de sok lesz már a puszból.

Tóthné Erdei Gyöngyi - Romániában születtem, de már 26 éve itt élek Magyarországon. Mindig is nagyon szerettem olvasni és imádom mások történetét hallgatni vagy olvasni. Amikor Magyarországra jöttünk hosszú leveleket írtam az ottmaradt barátaimnak és rokonaimnak. A válaszlevélben folyton elnézést kértek, hogy ők nem írtak olyan hosszú leveleket mint én. Most újra előtérbe került az írás az életemben, csak most egy teljesen más formában. A fenti kis írás is ezek közül való.

Bakóné Vikica

Teremtésem gyermekei

Érezte a nyakán a szorítást és tudta, mindezt csak magának köszönheti.

5 éve már, hogy elindult ezen az úton és tudta, nem lesz könnyű dolga. Számitott rá, hogy az úton végig akadályok fogják kísérni és lesznek sokan, akik értetlenül nézik, merre viszi élete alakulását.

Olyan szépen indult minden: egy kamaszkori szerelemből kialakult stabil kapcsolat lett, amely egy éveken (aztán már évtizedeken is) át emlegetett esküvőben, lakodalomban csúcsozott ki. Új társaságban még ma is hatalmas sikert aratnak, ahogy elmesélik, amint az esküvőn először majdnem a fejükre dőlt az oltár, mert a vállalkozó kedvű fotós felmászott rá, hogy onnét milyen profi fotókat tudna készíteni...vagy amikor a szállongó bogarat elűzve majdnem lepofozta ifjú férjét az oltár előtt...

Mind olyan szép emlékek és annyira nem sejtette még, hova is fog jutni.

Visszagondolt a kezdetekre: már első gyerekes anyukaként is kedvelt elfoglaltsága volt a helyi baba-mama klub látogatása; itta magába az információkat és örömmel fogadott minden kezdeményezést, ahol új ismeretsegeket köthet. A klub volt a szülőhelye annak a kezdeményezésnek, amely a mai naphoz vezetett.

A védőnő szervező-jobbító tevékenységének hála mindig voltak meghívott vendégek. Egyik alkalommal a rendkívül agilis óvodavezető jött el. Élénken emlékezett a napra: előre számított rá, fiával megint harcokat kell vívnia, hisz a tízóraitra vitt gyümölcs mellett legalább olyan izgató a másik, kevésbé tápláló és egészségtelen nassolnivalója. Úgy számolta, érdemleges dolgokat úgysem hall, hiszen az óvodai élet mindennapjait ismeri és a következő gyermeke beiratása még messze van. Nem is értette, miért is megy el? Talán azért, mert nincsenek véletlenek???

A óvónő tárgyilagos beszámolója hamar más irányba kanyarodott. A bölcsődés korúak beiratásának kérdésére felélénkült a beszélgetés. Az óvodai nevelés legnagyobb problémája a túlságosan apró gyerekhad volt, akit – más

megoldás híján – fel kellett vennie az iskolából visszatartott, úgynevezett problémás gyerekek közé...

Úgy érezte, teljesen elkalandozott. A klubfoglalkozás zárómondata - „Nem igaz, nincs ebben a faluban egy rátermett anyuka sem, aki ezt a problémát megoldaná” - rángatta vissza a valóság talajára. Ezzel a mondattal azonban a vezető asszony megnyomott egy olyan gombot, mely után nem volt számára megállás: információgyűjtés, internetes adatbázisok, képzések és szervezés. Partnert is talált az új szenvedélyéhez: újdonsült barátnőjével közösen álmodtak maguknak és gyermekeiknek egy jobb világot.

Mire a célegyenesbe ért, már harmadik gyermekét dajkálta. Otthona kihelyezett akkreditált képzési központ lett. Barátnője addig dajkálta az ő gyermekét, hogy sikerült neki is újból babát várnia; fizikailag lett volna képtelen a több száz kilométeres utazásra a tanulás érdekében; az álom megvalósításához szükséges vizsgakor sikerült is a szíve alatt hordott szőke kishercegnek megszületnie.

Az álom megvalósításához gyermekekre volt szüksége, akiknek szülei jobb életet szánnak; szép lassan kialakult az a kör, akiknek erre igénye volt. Folyamatosan falta az információkat és lassan kialakult benne egy kép, milyen az élhető élet. Gyermekeit is megfertőzve férjével néptáncolt, úszni jártak és kedvelt nyári elfoglaltságuk a kenuzás volt: a nyugalom, amely a vízen eltöltötte, semmivel nem volt felcserélhető.

Közben persze zajlott az élet: tovább képezte magát, hogy másoknak is segíthessen jobbra tenni az életet. Sok hasonló célú emberrel megismerkedve tudta, jó úton jár...

Aznap elindult a helyi óvodába. Meghozott döntése sokak életét befolyásolhatta és ennek a felelősségnek a súlyával vállán lépett be az óvodavezetőhöz. Legkisebb, igazán életrevalónak nevelt gyermeke hamar eltűnt az óvodások között. Egy aprócska kislány maradt csak mellette; családi napközijének szőke kis anyyala. Elgondolkodott a kislány sorsán: immár két esztendeje siratja minden reggel édesanyját, amikor el kell válnia tőle. Látta a kislányon a korai elválás minden jelét és a hosszú beszélgetésekből tudta, nehéz döntést hozott az édesanya. Értő és érző anyaként szenved meg naponta döntésének következményét. A mellett töltött egy év alatt anyuka szőke akaratos kis hercegnőjéből egy öntudatos, önálló kis egyén vált a megszokott falak közt.

Az óvodai csoportba belépve gyermekét kereste a szemével, eredménytelenül.

A kisszékre leülve szóke angyalakája ölébe bújva szorosan ölelte át nyakát. A szorosra zárt karok közt torkát fojtogatta a sok információ, melyet magába zárt, mert értő közeget csak ritkán talált mondandója számára. Tudta, mindent csak magának köszönheti...

Bakóné Vikica vagyok, 3 életrevaló fiú édesanyja, egy fantasztikus férfi felesége és a Kockás Liliom Családi Napközi megálmodója, létrehozója és vezetője.

Mindig imádtam olvasni, az írás varázsa azonban csak 2014-ben érintett meg. A Lélekpillangó csapat felhívására írtam egy bemutatkozó mesét – egy olyan módosult tudatállapotban, amit azelőtt soha nem éreztem – és részt vettem a 2015 megírásában is. Részt vettem Rita Jobb agyféltekés Kreatív Írás tréningjén, melyet rendkívül élveztem és megerősödött bennem az érzés, nekem még dolgom lesz az írással.

Kedves Annamária

Egyik percben mennyország, másikkban pokol

Szigetköz: csodálatos, elvarázsolt világ. Sok rejtett kincs, amit csak úgy tudsz felfedezni, ha önerőből bevezel, ide még nem jutott el a civilizáció romboló ereje. Itt békében élnek a madarak, csak a csónak nesztelen suhanása ébreszti őket fel, ha arra téved egy hajnali kíváncsiskodó. Még mielőtt felkelne a nap, megindul a madarak koncertje; egyre több különböző hang csatlakozik, csodás kavalkádot hozva létre. Mintha minden élőlény azt akarná kifejezni, hogy milyen boldog, mert egy újabb gyönyörű nap vár rá. Hálaéneket zengnek a madarak a természetnek, fáradhatatlanul csivitelnek, csacsognak és trilláznak. Senki sem akarja túlkibájni a másikat, és nem is az a célja, hogy megmutassa, neki van a legszebb hangja. Egyszerűen csak dalol, a létezés örömeért. Mintha valami láthatatlan karmester irányítaná őket, tökéletes a harmónia, sehol egy melléütés vagy félrecsúszott hang. Pedig rengetegen vannak, elképzelhetetlen, hol bújik meg ez a sok dalos madár, mintha egy teljes zenekar lenne, minden irányból szól az éteri muzsika. Megunhatatlan.

Ahogy elindulunk a vízen, itt-ott előbukkan rejtkehelyéről egy madár, néha csak néz ránk meglepetten és méltóságteljesen továbbúszik, máskor riadtan repül fel, lehet, kicsinyeit félti. Igyekszünk nem zavarni őket, csendben továbbbevezünk, miközben minden érzékszervünkkel szippantjuk magunkba a természet csodáit. Finomabbnál finomabb illatok suhannak el mellettünk, nem is tudjuk beazonosítani, melyik virágról jönnek. Hajunkat gyöngéden cirógatja a szellő, bőrünket felfrissíti a víz kellemes hűvössége. Nem győzzük magunkba szívni ezt a sok szépséget, minden kanyar újabb és újabb csodát rejt. Harsogó zöld lombkorona borul ránk, alagútszerűen összeszűkül a folyóág, egyre keskenyebb, már azt hisszük, nem is lehet továbbmenni, a víz is egyre sekélyebb, néha megfeneklik ladikunk, de nem adjuk fel, hajt a felfedezés vágya. Egyszer csak már nem lehet evezni, muszáj kiszállni és átemelni a csónakot az akadályokon, de ez sem szegi kedvünket. Különös formájú fák mellett úszunk el, mintha apró szobrászok faragták volna őket: a hódok szor-

galmas serege teljesen lecsupasította törzsüket, sok fa már alig áll, mások vízbe dőltek, van ahol csak egy csonk maradt. Alig hagyja el számat a kívánság „vízi hódot szeretnék látni”, máris előbukkan az úszó farakás mögül egy szép nagy példány és ijedten szalad ki a partra. Aztán csak lompos farkát lehet látni, majd teljesen eltűnik. Micsoda meglepetéseket tartogat számunkra ez a hely.

Később egy hattyú tűnik fel és csodálkozva figyeljük, ahogy egyre közelebb enged magához, a félelem legkisebb jele nélkül. Aztán egy kacsza úszik el mellettünk, mögötte kicsinye, olyan pici, a tenyeremen elérne; még repülni sem tud, de bátran utánozza anyjának minden egyes mozdulatát. Abbahagyjuk az evezést és csak gyönyörködünk a körülöttünk levő vadvilágban. Békésen ringatózik csónakunk a vízen, mintha megszűnne létezni az idő. A fák koronáján sejtelmesen átszűrődő napfény simogatja bőrünket, a békák monoton kurtytolása szinte álomba ringat. Tökéletes harmóniában vagyunk a természettel. De nem tart sokáig e paradicsombeli állapot, mert a nap elbújik és haragos felhők gyülekeznek fölöttünk. Egyre sötétebb az ég, a madarak is elhallgatnak, nyomasztóan nehezedik ránk a vihar előtti csönd. Mintha minden állat elmenekült volna, az egész folyó némán várja, hogy nemsokára lecsapjon az égiek haragja. Mi is mérlegeljük, lehet, jobb lenne valahol kikötni és menedéket keresni, még amíg van hol, de aztán úgy döntünk, már csak egy óra van hátra a következő táborhelyig, azt vizesen is kibírjuk.

Alig indulunk el, elered a zápor is. Kezdetben csak ijesztget, itt-ott egy nagyobb csöpp, aztán belemelegedik, és mintha egyszerre zúdulna le ránk minden víz a fekete felhőkből. Csak jön és jön és jön, mintha sose akarna véget érni, keményen csapkodja vállunkat az eső; hirtelen lehül a levegő, kezünk majd ráfagy az evezőlapátra, de nem lehet abbahagyni, nem lehet megállni. Szinte egyik percről a másikra besötétedik, félelmetes villámok cikáznak körülöttünk – nem jó ilyenkor a nyílt vízen lenni. A zuhogó esőtől csónakunk alján egyre magasabb a víz, folyamatosan merni kell, de az evezést sem lehet félbehagyni, mert feltámadt a szél. Vadul csapkodják a hullámok a kenut, teljesen ki vagyunk szolgáltatva a természet kénye kedvének. Hiába van rajtunk esőkabát és nadrág, vízhatlan cipő, ekkora viharban mindez semmit sem ér – locsog rajtunk minden. A parton sehol egy tető, ami alá be lehetne húzódni, de most már hiába is kötnénk ki, ilyen vizes ruhában megfáznánk egy helyben állodogálva. Nincs más választásunk, szembeszegülve a természet erőivel, az arcunkba csapódó esővel és egyre erősebb széllel – haladni kell. Azt hisszük,

már túl vagyunk a nehezén, amikor bekerülünk a vihar központjába. Jégeső zúdul ránk, sorozatlövésként kopog a sok jégdarab a csónakon. Már se nem látunk, se nem hallunk, csak megszállottan evezünk, az adrenalin zakatol vérünkben, minél hamarabb ki akarunk jutni ebből a pokolból. Soha életemben nem éreztem magam ennyire kiszolgáltatottnak. Ilyenkor ébred rá az ember, milyen kicsiny kis porszem a tomboló természethez képest. Nem tiszteljük a természetet, azt hisszük, mi emberek erősebbek vagyunk, de mindig bebizonyosodik az ellenkezője.

Ahogy ezen filozofáltam magamban, sikerült kikerülni a vihar centrumából, fokozatosan enyhült a jégeső, már a hullámok se csapdostak olyan vadul, kezdett alábbhagyni a felhőszakadás. És ahogy ez a mesékben lenni szokott, minden jó, ha a vége jó: mire elértük a táborhelyet, a felhők mögül kikandikált az első napsugár. A csónak még tele volt jéggel, ólomsúllyal nehezedett ránk a sok vizes ruha, de már mosolyogva néztük, ahogy hatalmas szivárvány ragyog fel az égen.

Kedves Annamária író, tanár és hegymászó. Hat nyelven beszél folyékonyan, járja a világot és megőrökíti kalandos útjait. Hisz abban, hogy az emberek jók és a szeretet mindennél erősebb.

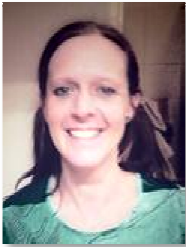
Cziráki Zselyke Hajléktalan szellem

Földre hívott zajban
vitorlát bontott a derengés:
Hol vagyok?
Mivé súgott a létezés?
Éjszakai furulyás lettem,
lecsutakolt földön
járatom lábam.
Talpam alatt rügyek botlanak,
megszentelnek, megfürdetnek,
átmossák rajtam csúf hajlamom.
Ábrázatomra terpeszkedett ragyogás,
fennhordja orrát
és ránt egyet szégyenlős vállán.
Telivér dobban szívemben,
nekilát évezredes vágtának,

hajamba tép , gerincre vág,
görnyedtté kötelez a változás.
Éhes ordasok vetnek rám szemet,
huzatnák nótámat,
bevetnék, lakmározná lelkemet,
felpüffedne, kékre hasadna
a zsibbadás,
nagyrovágyásba öltözne,
megpörgetne, eltolna
hosszú évekre nélkülözésbe bújtatna.
Csendet síkit a hamis ambíció,
mellemre dől,
nehezéket hord, pakolja rám
olcsó fajtáját.
Fekszem a testemben,
pislog a szellem, megszólít:
-Kapcsolódj rám,
zárd el éjszakád,
homályba süsd,
sercegjen léted,
alázatod halandó köntösre váltsd.

Eressz szélfogót magad elé,
futtasd át éhező sejteden,
görbítsen arcodra olvadó kacagást.
Nézd otthonod,
bújj át kapuján,
Nézd a nyomorgó Földet alattad,
hordj rá új szívet, röptés Ámort,
dalolj rá friss földet,
szórj neki záport,
izzadjon bőségben,
naponta egy új holnapot
eressen át.
Zavaros gondolatból
forgass tisztánlátást,
áldozz érte,
sajogjon a zokszó
ha ajkadba harap.
Fogadj „Istent” magadhoz,
doromboljon testőrödre fényt,
költsön fiókát, rakja fészkedet.
És Én a szellemed,

hajlok előtted,
térdig tiszteletben
kalapot emelek.
Hajléktalanból átültem hozzád,
meleg fedél alá kucorodva
lettem honfoglalóvá!

Cziráki Zselyke - Veszprémben élek egy kiskutya és egy cica társaságában, akik mindketten fekete színben élnek, remélhetőleg boldog, gazdis életüket. Kutyakozmetikában dolgozom, úgy hogy talán nem meglepő a négylábú, szőrös, ember-legjobb barátja történet a részemről. Az írás nálam eddig amolyan asztalfiókos státuszban döngicsélt... a többi majd meglátjuk.

Teller Ágnes Életfutam

Chris harsogó szirénák hangjára ébred, megmagyarázhatatlan feszültséggel a gyomrában. Valahol az álom és az ébredés határán átfutott a fején, hogy nem foglalkozik vele, megint biztos vakriadó, mint már annyiszor. Eddig soha nem neki szólt, talán most se. „Na még csak pár percet, annyit még igazán aludhatnék”.

De akkor szemréseinek beszűrődött az ajtó felett villogó piros lámpa bip-bippje, adrenalin-injekcióként hatva rá, egy csapásra feloldva az agya helyén lévő vattaréteget, kipattant az ágyból. Felrántva az ajtót, kuckója viszonylagos békességét fejbeapás szerűen váltotta fel a kinti harsogó lárma, zűrzavar. Több ezren rohantak a kijelölt helyükre, mindenki tudta mi a dolga, a látszólagos káosz mélyén több millió éves szigorú rend lapult.

Chris egy pillanatra elmerengett, hogy eddig hány és hány ezer társát láthatta a Rendszer már ugyanígy, mindig újak léptek a régiek helyére, folyamatosan cserélődött a tömeg. És most rákerült a sor.

A háború már olyan régóta zajlott, hogy senki nem emlékezett se a kezdetére, se a kirobbantó okára - és már nem is érdekelt senkit, csak az hogy egyszer legyen vége: elfoglalni az ellenség támaszpontját, bevenni, megsemmisíteni. És hogy utána mi lesz? Állítólag - Béke. De ez a szó már semmit nem jelentett generációk hosszú sorának, így Chrisnek se.

Chris is elfoglalta helyét a kilövő állomáson több millió társával együtt. Egész életükben erre a "Nagy Pillanatra" vártak, ami most bekövetkezett.

Ahogy közeledett a start, egyre melegebb lett, minden rázkódni kezdett körülötte. Benne is egyre nőtt a feszültség...elindult a visszaszámlálás...5...4.. a rázkódás egyre erősödött...3..2..már szinte folyamatossá vált a ritmikus remegés...most-most, mindjárt...1...és start!

Chris életében nem érzett még ilyen erőt, lökte előre a csatornában, együtt száguldott a többiekkel, még ha lett is volna mit néznie, szeme képtelen lett volna befogadni, agya feldolgozni. Csak ez az őrületes tempó...a feszültség

már szinte elviselhetetlenné vált belsőjében - minél előbb kijutni innen, ki-robbanni, bármi vár is rá odakint.

A folyosó végén a sötét pont egyre nagyobbá vált, míg az egész látóterét be-töltötte, és amikor már úgy érezte, hogy nem bírja tovább, kirobbant a cső-ből. A lendületet felhasználva bekapcsolta hajója hajtóművét, és az élbolyba kormányozta magát. Ez is több millió éves konstrukció, de mégis milyen meg-bízhatóan működik. Magában hálásan gondolt a réges-rég halott mérnökök-re.

„Na lássuk miért élünk” gondolta, és pár ösztönös mozdulattal kicselezte a helyére pályázó társait. Azon nem gondolkodott, hogy miért is így támadnak - sűrű tömött sorokban - csak próbálta helyét megtartani a tülekedésben. Alig-hogy kialakult a boly, a tér minden pontjából ellenséges hajók tűntek fel. Már első támadásukkal is több millió hajót semmisítették meg, de Chrisék még mindig több ezerszeres túlerőben voltak. Egyetlen túlélési esélyük a menekü-lés volt: minél előbb minél messzebb jutni a támadó hajóktól. Pár pillanat alatt egyértelművé vált, hogy csak a leggyorsabbak élhetik túl a támadást. Chris minden energiát beleadott a hajtóművekbe, össze-vissza cikázott a har-coló hajók között. Egyszer csak egy teljesen ismeretlen óriási folyosón találta magát pár száz társával, háta mögött hagyva a csata lüktető, forrongó gomo-lyát. A folyosón meglepő nyugalom honolt, éles ellentétben a korábbi zűrza-varral. Nem tudták, hogy mit tegyenek: menjenek vissza a társaikhoz vagy haladjanak tovább erre? Végül a küldetés győzött - nekik a támaszpontot kell megtalálni és megsemmisíteni. Ha a hátuk mögött nincs, akkor előre-fele kell keresni.

A folyosó végtelennek tűnt, úgy érezték, hogy körbe-körbe járnak, többen feladták közülük, de Chris kitartott. "Nem lehet, hogy itt pusztuljak, ennek semmi értelme nem lenne, valamikor csak véget ér ez út is" De a folyosónak csak nem akart vége lenni, a kezdeti többszáz fős csapat töredékére fogyott, már csak a legelszántabbak tartottak ki. És amikor már Chris is a visszafordu-láson kezdett gondolkodni egyszer csak megpillantottak a távolban valami hatalmasat.

Chris szíve nagyot dobbant, elszorult a torka. „Csak nem?”

Izgatott susmogás kezdődött az éterben, reménytelve begyorsítottak, hogy minél előbb kiderüljön, valóban a keresett támaszpontot találták-e meg. Ahogy közeledtek, az óriási valami kezdett formát ölteni, hatalmas gömbbé vált, lüktető, áttetsző burookban. Mindannyian egyre döbbenetebb rémülettel

bámulták a teljes látóterüket betöltő hatalmas monstrumot, több ezerszer nagyobb volt a hajóiknál, mintha ők mentek volna össze, ahogy a lüktető felszínét bámulva egyre közelebb értek.

Chriset nem csak a mérete nyűgözte le, hanem a tökéletes szépsége és a belőle áradó harmónia is, mintha nem is egy támaszpont lenne, a halál jelképe. De akármilyen babonázóan szép is volt, Chris tudatosította magában, hogy az Ellenséget látják, és azért vannak itt, hogy megsemmisítsék. Nekik ez az elrendelt feladatuk, és több millió társuk áldozta fel magát, hogy ők idáig eljussanak. Mintha mindannyiuknak egyszerre jutott volna ugyanez az eszébe, másodpercnyi különbség nélkül egyszerre indultak neki a Gömbnek.

A Gömb nem védekezett, nem is változott, de ennek ellenére az összes hajó lepattant a burkolatáról - kivéve Chrisét. Maga se akarta elhinni, de úgy tűnt neki, hogy őt nemhogy visszalökte volna a Gömb, de mintha valami vonósugár-szerúséggel épp hogy magához húzta volna. Amikor erre rájött büszkeséggel kevert rettegés lett úrrá rajta: büszke volt, hogy neki sikerül, de nagyon megrémítette, hogy miért így és miért pont ő. De valahol a lelke mélyén tudta, hogy ennek így kellett történnie...

Ahogy áthatolt a burkon a hajója egyre több helyen kezdett szétporladni, de olyan gyorsan zajlott a folyamat, hogy esélytelen volt bármit is tenni ellene. Még igazán bepánikolni se volt ideje, mire felfogta, hogy ott úszik védtelenül egy langyos, vibráló folyadékban, már nyoma se volt a hajójának.

Nem értette, hogy mi történik körülötte, ő halálra szántan indult útnak, hogy talán majd ő lesz, az, aki feláldozva önmagát véget vethet majd a háborúnak. Erre most itt sodródik ebben a langyos valamiben, ő se halt meg, de a támaszpont is egyben maradt.

Lassan teljesen összeomlott, úgy érezte, hogy semmi értelme egész életének, se mindannak a küzdelemnek, amit a társaival együtt vívott, megint több millió elpocsékolta élet, az övével együtt.

Közben egyre beljebb sodródott a Gömbön belül, de valahogy mindezen gondolatok ellenére egyre inkább megnyugodott.

Ekkor egy halk, meleg hang szólalt meg. Nem tudta megmondani a hang irányát, úgy érezte mintha egyszerre kívülről és a saját sejtjeiből is szólna hozzá.

- Ne rémülj meg Tőlem, rég várok Rád, és most végre itt vagy.

- Te ki vagy?

- Én vagyok a te Végzeted és te vagy az én Végzetem. Téged azért teremtetek, hogy itt és most velem találkozz és egybeolvadjuk, beteljesítve sorsunkat.

Hallgass a belső hangodra: te is érezted ugye, hogy neked itt a helyed és minden úgy van jól, ahogy történik?

- Talán...

- Tudom, számodra ez nagyon idegen, de higgy a megérzésedben, és minden jól fog végződni.

- De te az én ellenségem vagy! Én a te elpusztításodra jöttem, nem egyesülésre!

A Hang lágyan felnevetett.

- Hát persze. Ha nem így tudod, eljöttél volna? Feláldoztátok volna magotokat? Nem, ugye?

- Nektek, az "ellenségeimnek" – folytatta a Hang – olyan célt kellett adni, ami kellően magasztos és elhívatott, különben elveszti a vonzerejét számotokra.

- Akkor minden hazugság volt, amiért meghaltak a társaim?

- Nem, ők feláldozták magukat egy olyan célért, ami valóban nemes cél lett volna, de a valódi cél még nemesebb. De ezt ennyien nem értették volna meg, de áldozatuk nem volt hiábavaló.

- De mi ez a cél?

- Teremteni. Egy teljesen új világot, új dimenziókat, lehetőségeket. Olyat, amilyen még eddig soha nem létezett és mindörökre egyedi is marad. Te részt vennél egy ilyen küldetésben?

Chris elgondolkodott. Mindig volt egy olyan érzése, hogy valahogy sokkal többről szól a körülötte lévő világ, mint amennyit lát belőle. Hogy sokkal többre hivatott, mint egy átlagos katona a sok-sok millióból, és valahol minden most a helyére került. Mélységes nyugalom és boldogság árasztotta el, megtalálta élete értelmét. Itt és most. Igen, ő tényleg ezért lett teremtve.

-Igen - mondta határozottan. - Mit kell tennem?

- Semmit. Engedd el magad, engedd, hogy felolvadj bennem. Nem fog fájni, ígérem - mondta a Hang egyre suttogóbban, mosolyogva.

Chris ahogy hallgatta a Hangot, egyre inkább felszabadult, mintha a végtelenben lebegne hatalmas megkönnyebbüléssel és boldogsággal a szívében....

Végül valóban felolvadt a Gömbben, atomjai elkeveredtek a Gömb forrongó belsejével, amikor hirtelen a Gömb elindult fokozódó sebességgel tovább a folyosón, miközben osztódásnak indult...

Kilenc hónap múlva felsírt a Világban egy kisfiú.

Teller Ágnes vagyok, író, Vidi Rita jobb agyféltekés kreatív írás tanfolyamának egyik tréner, játszóház tulajdonos-szervező-alkotó és biztosítási alkusz. Igen, így minden együtt ☺ Van egy megjelent 156 oldalas meseregényem Julcsi és a Színek Sárkányai címmel. Van egy szeretetdédélgetett Játszóházam Monoron, ahol kiélhetem az összes túlcsonduló kreativitásomat. Van egy blogom, ahova szabad időmben írogatok. És igazából a blogom „leírása” elmondja az írói ars poeticámat: „Történetek rólunk, ne-

künk, értünk, értük, értetek. Szépek, szomorúak, vidámak, kedvesek, ijesztőek, igazak, kitaláltak, rövidke, hosszúak, mesések, sárkányosak, vitézesek, elgondolkodtatók, megnevettetők, megváltoztatók. Pont olyanok, mint amilyenek mi vagyunk vagy szeretnénk lenni. Mert a szavaknak mágikus erejük van, megváltoztatják a körülöttünk lévő világot. Hogy merre, az már rajtunk múlik. Ez a Mesemágia.”

Mudri Krisztina

Gyerekek... egy kicsit másképp

Megtisztelő szerepben tetszeleghetnek, kétszeres keresztanya lehetek. Szerencsére ezidáig a dolog előnyösebb oldalát próbálhattam ki. Lehet kényeztetni a lurkókat, lehet nagyokat játszani.

Jó pár kedves történetem van az együtt töltött időről, pedig még igencsak ifjoncok a fiatalemberek: Máté öt, Marcell pedig három éves.

Az egyik legkedvesebb történetem, mikor a nyári napközibe kellett értük mennem tavaly nyáron.

Előző nap az anyukájjal közösen mentünk el, hogy ismerjen a felügyelő óvónéni vagy dajka néni. Másnap viszont már egyedül kellett véghezvinnem a projektet.

Pontos időre kellett mennem, amit próbáltam betartani. Az óvodához közeledve már messziről láttam, hogy kint uzsonnázik a csipet csapat az épület teraszán. Természetesen az én okos nagyobbik keresztfiam, Máté is messziről kiszúrt és hangosan mondta is a többieknek: Jön keresztanyu!

Miután átjutottam az óvodakapu biztonsági berendezésén – kóddal lehet bejutni – már örömmel futottak elé a fiúk. Még segíteniük kellett összepakolni az asztalokról, de utána már a saját holmijukat gyűjtögették össze, pulóver, könyvek, bringák.

Indulás előtt beszélni akartam velük a helyes közlekedésről. Előző nap a szív-roham kerülgetett, az óvoda utcájának sarkától egy 200 méteres útszakaszon kiváló járda van, nagy sebességgel lehet rajta száguldani a kis versenyzőknek, de a járda egy vasúti átjáróhoz torkollik, a járda mellett pedig egy nagyon forgalmas autópálya kacsaringózik. S ők totális biztonságérzettel felvértezve száguldottak el egészen az útszakasz végéig.

Ezért indulás előtt magamhoz intettem a fiúkat. Mondtam nekik, hogy keresztanyu nem nagyon tudja a hazafelé vezető utat, ezért fél egy kicsit, szóval számítok a segítségükre. Ezért jó lenne, ha mellettem maradnának. Mert

egyébként hogy fognak a papának elszámolni, hogy hol hagyták el keresztanyut. Nagyon figyelmesen végighallgattak, és egész hazafelé vezető úton mellettem maradtak. Ebből is látszik, hogy nagyon értelmes gyerekek, megértették az aggályaimat. Persze részemről némi átverés szaga volt a dolognak, de így tudtam lelkiismeretemnek megfelelően biztonságosan hazajuttatni a kétszer két keréken guruló különítményt.

Amiért ilyen jól viselkedtek, ezért útba ejtettük az ovi közelében lévő fagyizót is. Arra nem emlékszem, hogy Máté milyen fagyit evett, de arra százszázalékosan, hogy Marci málnát, mert kizárólag azt hajlandó megenni hivatalosan. Persze, ha nincs, akkor más is lecsúszik, csak fagyit legyen.

A hazafelé vezető körülbelül fél órányi úton számos megfejtendő keresztkérdésre kellett válaszolnom. Földi halandó normál esetben nem is gondolná, hogy milyen okos kérdéseket tudnak feltenni. A szülőnek vagy jelen esetben szülőpótlék keresztanyunak nagyon toponn kell lennie agyilag, mert hamar megfogják az embert, s utána már nem nagyon lehet mellébeszélni.

Meg kellett vizsgálnunk a bodobács sereget, Marcinak azok a kedvenc bogarai, egy egész kolóniát sikerült megfigyelnünk.

Szerencsére útközben semmi baj nem történt, sikeresen hazaértünk.

A hazaérkezés után még az udvaron szerettek volna játszani, így kint maradtunk addig, míg az apjuk haza nem ért és én átadtam a szolgálatot.

Előtte voltam már logopédushoz szállítmányozó, pár hónappal ezelőtt pedig esti babysitter is, de ezeket a történeteket majd egy másik alkalommal mesélem el.

Örülök és megtiszteltetésnek érzem, hogy két ilyen nagyszerű, okos fiatalember keresztanyja lehetek.

Mudri Krisztina - pályaorientációs tanácsadó, írókezdemény, keresztanya

Mindig imádtam olvasni, édesanyám könyvtárosként dolgozott, így már gyerekként magamba szívtam a könyvek szeretetét, ezért első diplomámat én is könyvtár szakon szereztem. Régen érett bennem az írás gondolata, de a végső lökést 2014 nyarán

kaptam meg, mikor részt vettem Vidi Rita Kreatív Írás tréningjén. Azóta a saját blogomon írogatok novellákat.

Kálmán Gabriella

Gyermeki lét

Magzatként édesanyám hangjának dallamát hallgatom,
Nem sejttem még milyen lehet, mikor megpillanthatom.
Végre megérkezhetek a nagy világba,
Szerető szüleim ölelő karjába.
Felcsendül a zene, egy boldog nyitány indul.
Család minden tagja meglehetősen izgul.
Új szerepeket tanít meg most az élet,
Nem magolhatjuk be előre az egészet.
Velem együtt most szülők születtek,
Nő és Férfi része az életnek.
Megtanulom tőlük, amit csak lehet,
Jót is rosszat is, mindent megfigyelek.
Ahogy lassan telnek-múlnak az évek
Távolodhat egymástól a két lélek,
Kicsi vagyok még, mindent nem érthetek,
egyet kérek csak, engem szeressetek!!!

/Kálmán Gabriella : Gyermeki lét /

Tartalomjegyzék

Wekker Anita - Kívánság – 1 oldal

Földi Marcsi – Teremtés – 4. oldal

-rame- - Anya és fiúk – 7. oldal

Szabó Ágnes – Kisütve-megalkotva-élvezve – 10. oldal

Tina Markus – Kreo – 14. oldal

Gacov Katalin – Osztálytalálkozó – 17. oldal

Oláh Gyöngyi Gyöngyi – Isteni mese – 21. oldal

Kate Lynn – Kreatív gyerek – 24. oldal

Dobos Márta – Fricska – 28. oldal

Zentay László – Zsoltika – 30. oldal

Agota Sandorfy – A betolakodott – 32. oldal

Carol Inna – Mester és Modell – 35. oldal

Fodor Judit – Akarat-Vágy – 40. oldal

Ládi Zsuzsa – Földhöz ragadt marslakó – 42. oldal

Wimmer Éva – A gyökerek hatása – 45. oldal

Engi Zsuzsanna – Ott fenn a felhők felett... - 48. oldal

Gyarmati Magdolna – Egy – 53. oldal

Telfel Grácia – Az Univerzum születése – 55. oldal

Lupán Ágnes – Várakozás – 61. oldal

Tóthné Erdei Gyöngyi – Jár a baba, jár... - 67. oldal

Bakóné Vikica – Teremtésem gyermekei – 71. oldal

Kedves Annamária – Egyik percben mennyország, másik percben... – 74. oldal

Cziráki Zselyke – Hajléktalan szellem – 77. oldal

Teller Ágnes – Életfutam – 81. oldal

Mudri Krisztina – Gyerekek... egy kicsit másképpen – 86. oldal

Kálmán Gabriella – Gyermeki lét - 88. oldal

Tartalomjegyzék - 89. oldal

Impresszum - 91. oldal

A Minervában publikáló írók oldalait és további írásaik elérhetőségét ezen az oldalon találod meg:

<http://www.kreativiras.com/dicsosegfal/>

Ha egy ismerőśdőtől kaptad meg ezt a számot, akkor itt kérheted el a többit:

<http://www.minervacapitoliuma.hu/itt-kerd-el/>

Impresszum:

Kiadó: HősNők Kiadó Bt.

Felelős szerkesztő: Vidi Rita

A Minerva Capitoliuma az 1999. évi LXXVI. - a szerzői jogokról szóló - törvény, és a Ptk. hatálya alá tartozik.

A Minervában olvasható írásokat sem részleteiben, sem egészben nem engedélyezzük tovább közölni, idézni.

A Minerva egyes számait bátran továbbküldheted ismerőseidnek, de csakis ingyenesen!

Értékesítési forgalomba nem hozható!

Jogsértő tevékenység tapasztalása esetén elővesszük jogászunk elérhetőségét és nem félünk használni.

A következő szám megjelenése várhatóan következő hónap közepén lesz.